

mgvye.com

အိမ်ရာ
အခမဲ့
ဖောင်သော်က

မြည့်စွက်ချက်များဖြင့် စတုတ္ထအကြိမ်

mgvye.com

mg.yoe.com

မြန်မာ့အလင်းစာပေ

ISBN9789997116444

9 789997 116444
2,700.00KS

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃၊ မောင်သော်က
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မြင့်မောင်ကျော်
အတွင်းပုံတူ - မောင်မောင်သိုက်
စာမျက်နှာ ၁၉၇ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ မတ်လ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀။
၁၉၈၇ မဂ္ဂဇင်းစာပေတိုက်၏ ပထမအကြိမ်။
(ပေလူးလွှာမဂ္ဂဇင်း ၁၉၈၇ မတ်လမှ ဇူလိုင်လထိ အခန်းဆက်ဖော်ပြခဲ့သည်။)

ရောင်းစား ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃
မောင်သော်က

ဝေဟနအကြံ ၂၀၁၅

မိတ္တူပုံ

၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

ပထမ အုပ်စု
အသံထွက်ပုံ

၀၀၀၀၀၀၀၀

၀၀၀၀၀၀၀၀

၀၀၀၀၀၀၀၀

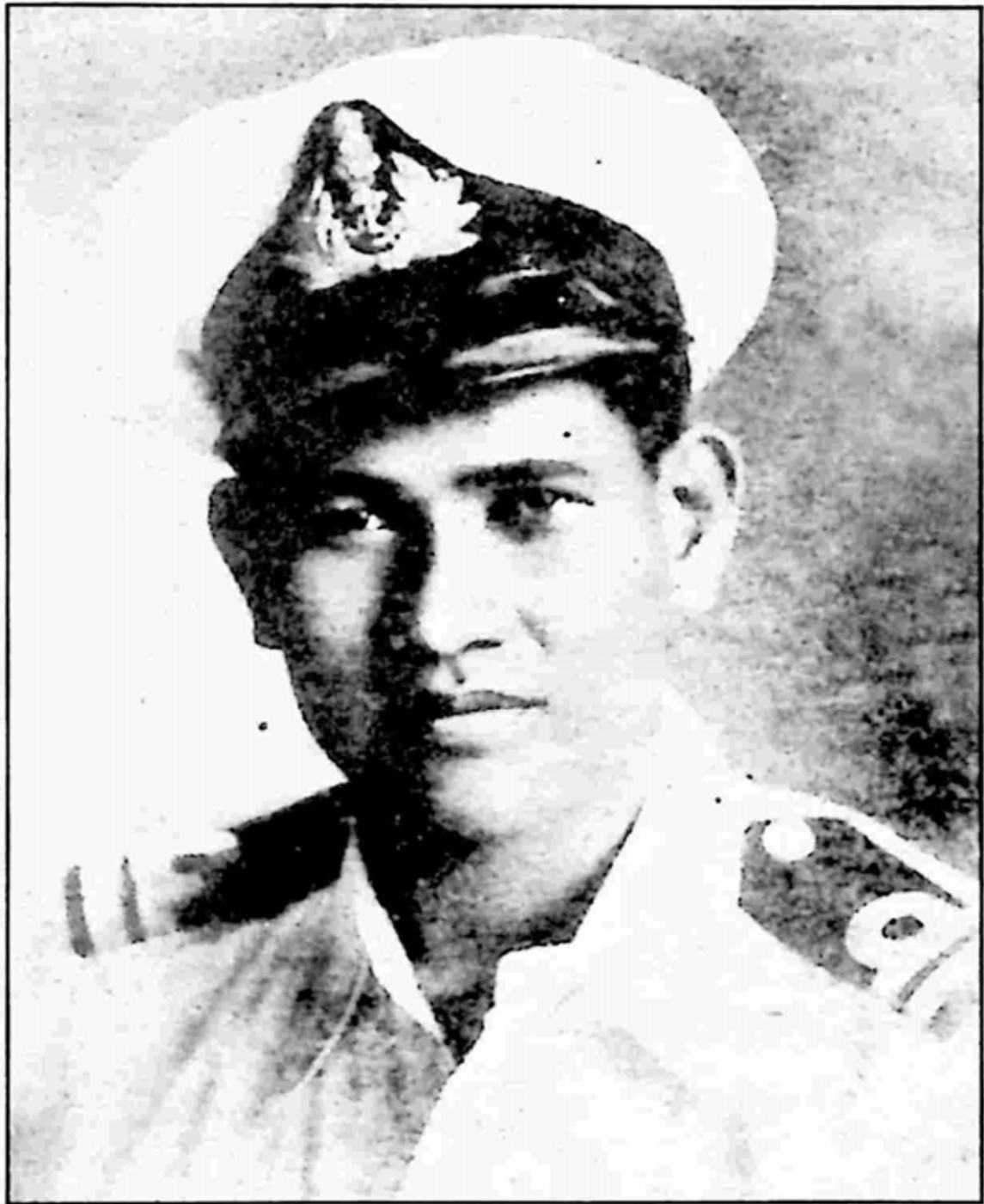
mgyc.com

MADE IN HONG KONG

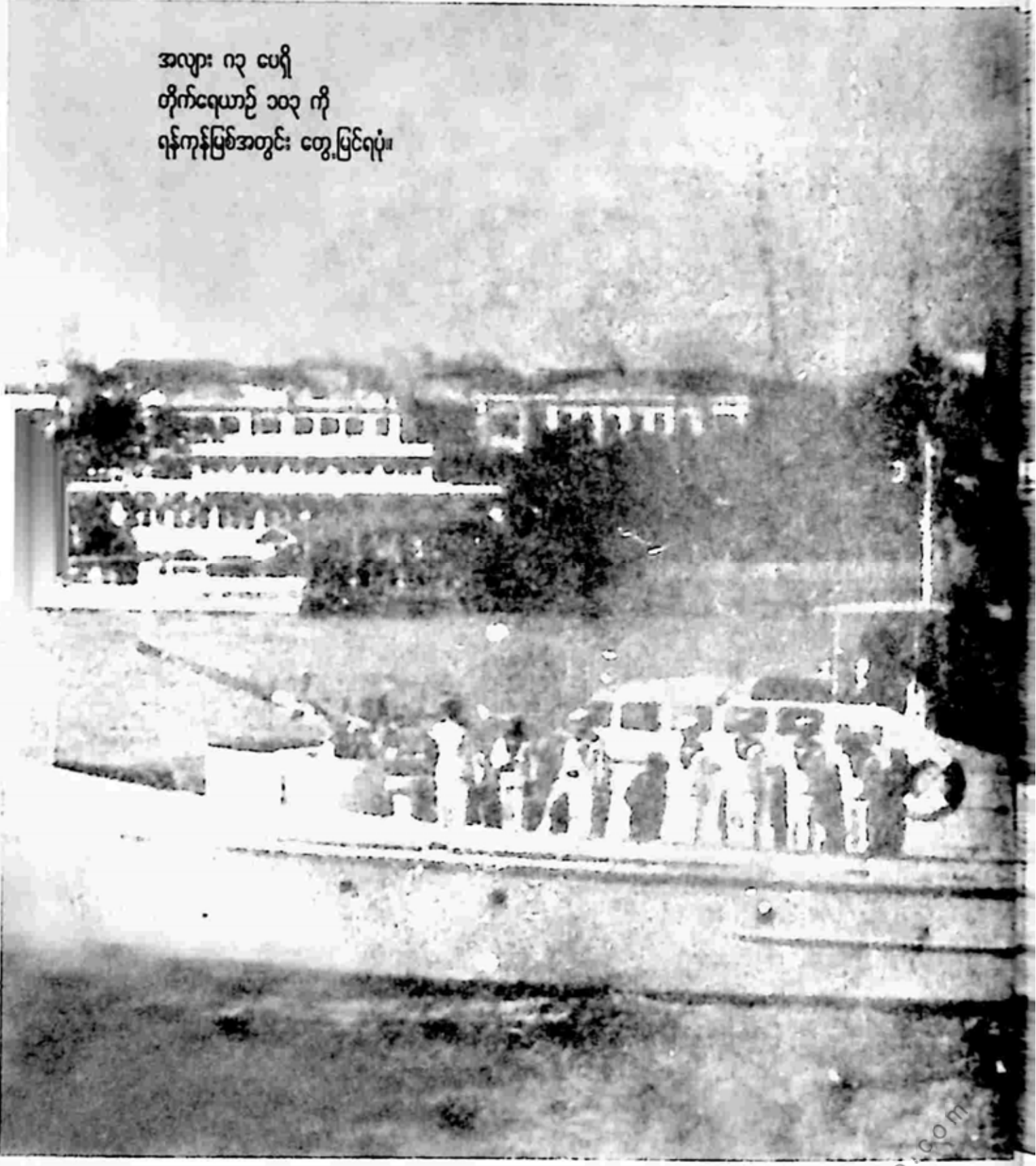
mgyc.com

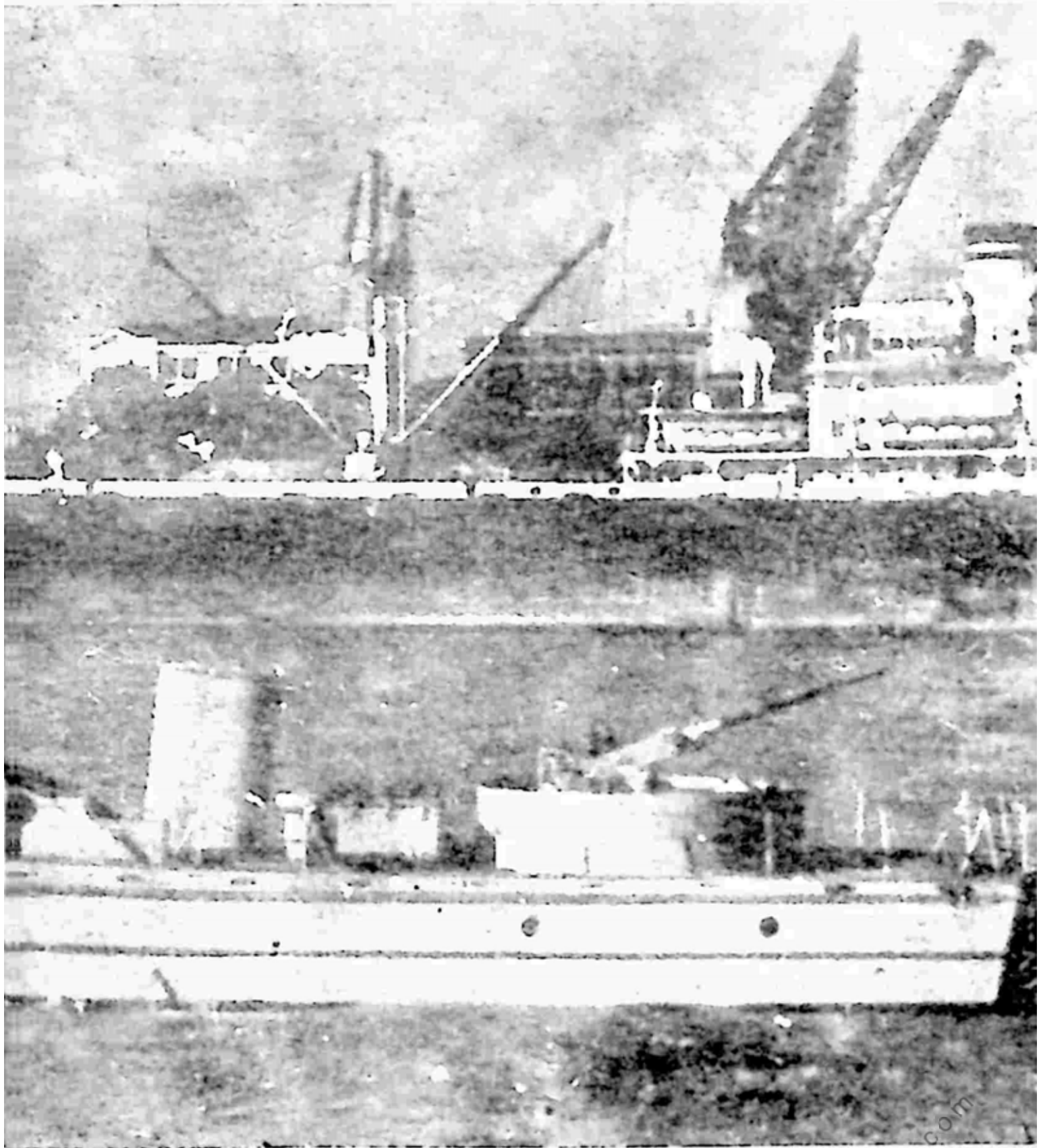
mgyc.com

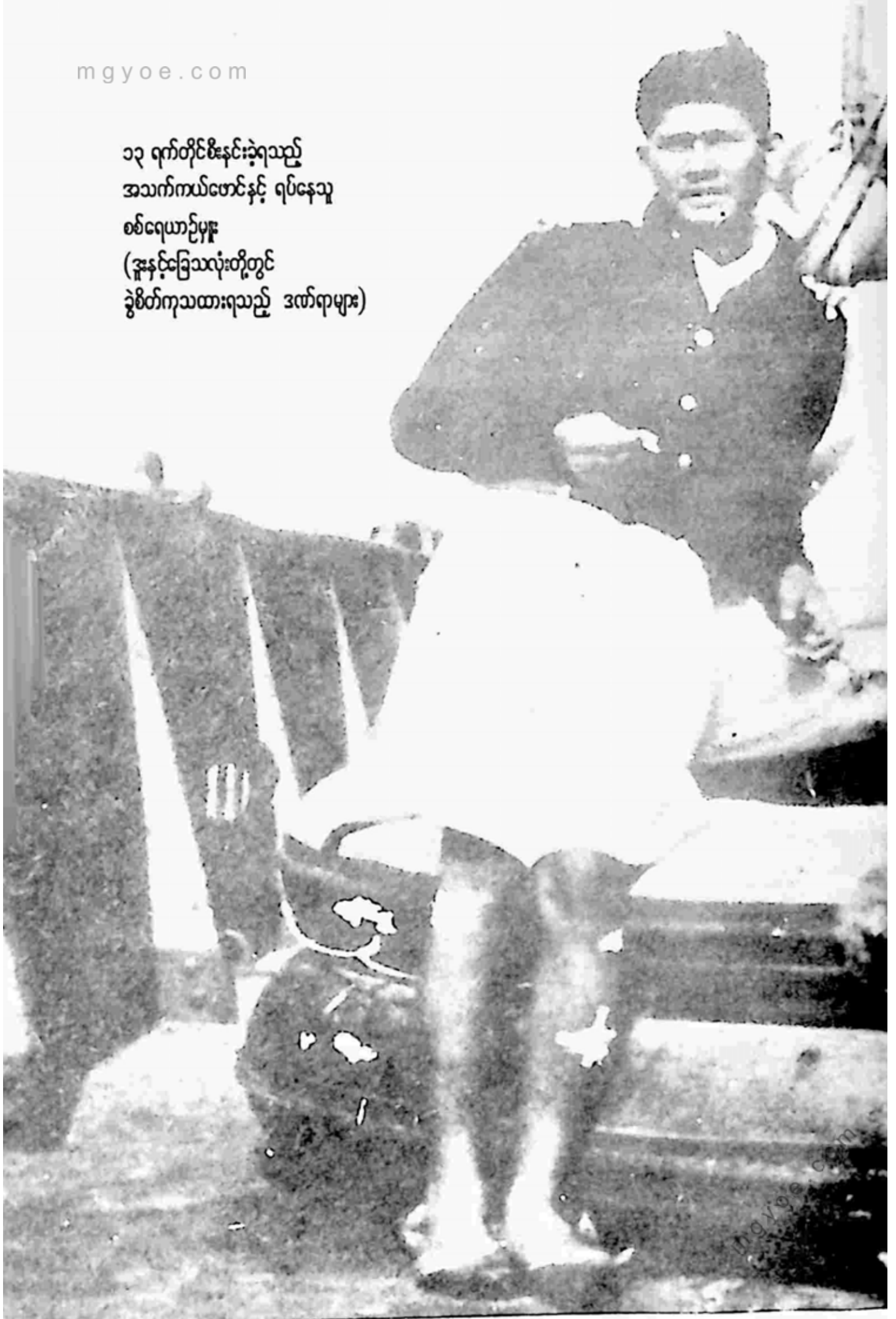
တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ၏ စစ်ရေယာဉ်မှူးဖြစ်သူ ဝိုက်ကြီးဘသော်
(စာရေးဆရာ မောင်သော်က) ထိုစဉ်အရွယ်က

အလှား ၈၃ ဖေရီ
တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ကို
ရန်ကုန်မြစ်အတွင်း တွေ့မြင်ရပုံ။

၁၃ ရက်တိုင်စီးနင်းခဲ့ရသည့်
အသက်ကယ်စောင်နှင့် ရပ်နေသူ
စစ်ရေယာဉ်မှူး
(နှုန်းခြေသလုံးတို့တွင်
ခွဲစိတ်ကုသထားရသည့် ဒဏ်ရာများ)

mgyoe.com

mgyoe.com

၁၉၅၆ ခု ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ ၅ နာရီခန့်အချိန်တွင် သင်္ဘောပျက် ဒုက္ခသည်တစ်စုအား ကော်ဘာအသက်ကယ်ဖောင်ပေါ်တွင် ဂျပန်သင်္ဘော အိမ်ဟုန်းပေါ်မှ တွေ့ရှိကယ်တင်စဉ် (ဂျပန်သင်္ဘောပေါ်မှ သင်္ဘောသားတစ်ဦး ရိုက်ယူထားသည်)

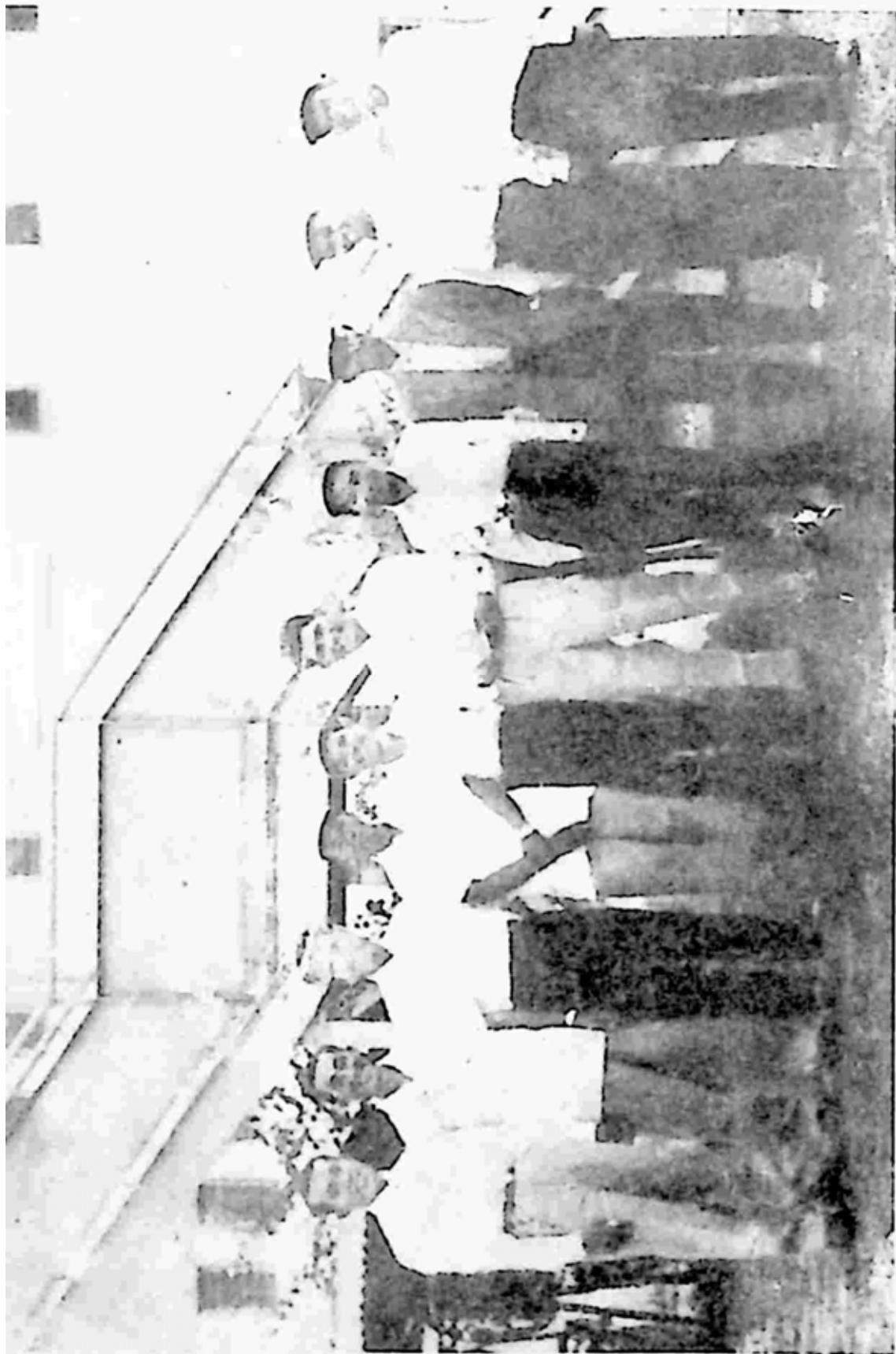
နာလန်ထရုတ်ကုမ္ပဏီ သင်္ဘောအရာရှိအချို့နှင့်အတူ တွေ့မြင်ရသည်။ ဝိလ်ကြီးဘသော်၏ ယာဘက်ကပ်လျက်ရှိ ခပ်ဝေပျိုလ်မှာ
ဖောင်ကို ပထမဆုံးတွေ့မြင်ရသူ သင်္ဘောမှထပ်အရာရှိ ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ယာဘက်မှ မျက်မှန်နှင့်သူမှာ သင်္ဘောဆရာဝန်ဖြစ်သည်။

ကယ်တင်သည့်သင်္ဘောပေါ်ရောက်ပြီးမှ သေဆုံးသွားသူ တပ်ကြပ်ကြီးခင်မောင်ဝင်း၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ၁၂-၁၂-၅၆ ခု နံနက်တွင် ပင်လယ်ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ရေချသင်္ဂြိုဟ်သည့်အခမ်းအနား။

အိမ်ဟုသင်္ဘောထက်တွင် နာလန်ထေရယျား(ရှောန်းယာဘက် အစွန်လူမှာ ယခု ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည် တပ်သား/စက် ဝှမ်ရှိန်ဖြစ်သည်။
ကျန်လူအားလုံး ယခုထိ ရှိနေကြသေးသည်။

တိုက်ရောသည့် ၁၀၃ မှ သေရာပြန် ရဲဘော်တစ်စုကို စင်ကာပူလေဆိပ်တွင် တွေ့မြင်ရစဉ် (ဝဲမှယာ ဝိုင်သန်းလွင်၊ တပ်ကြပ်ကြီးကိုကိုကြီး၊ တပ်ကြပ်/ဇော်
 မောင်အေး၊ တပ်ကြပ်/ဇော် အောင်မြင့်၊ တပ်သား/ဇော် ဝှပ်ရိုန်၊ ဝိုင်ကြီးဘသော်၊ တပ်သား/ဇော် လုဖေ၊ တပ်သား/ဇော် လှမြင့်၊
 တပ်သား/ဇော် ကျော်မြင့်၊ တပ်သား/ဇော်ခန်း၊ ခင်မောင်)

Exclusive—A grim castaway epic

TOLD BY THE MAN WHO SURVIVED A HORROR JOURNEY OF 12 DAYS AND SAW 8 COMRADES DIE

DEATH WAS MY MATE

THEY were 18. The oldest was 29. Most of them were lads. Their ship had foundered. They had put off in an inflated rubber life-craft six feet by six. It carried the bare necessities—boiled sweets and water—to keep 10 men alive for three days.

Two small fish and a seagull caught later.

By LIEUTENANT BA THAW
AS TOLD TO LLOYD MORGAN

THERE were 27 of us on board when we left Rangoon on patrol. Nine of the men were passengers—they had to pick up another boat and take it to Rangoon.

Next morning, November 13, the sea boiled suddenly rough. The wooden ship began to "work" ominously. I remember how the

the sea high and blood, were the only terror in our minds. Only 10 of the 18 survivors were left. Twelve of us were dead, of searing heat and thirst, with not a drop of rain left.

There is some food and water, and in pairs all over the sea, waiting for us.

All dead.

CRUEL SEA SAGA

This is the narrative, personal story of the commander of the life-raft, Lieutenant Ba Thaw, Burmese Navy. It is the intimate story of one of the grimmest castaway epics in the annals of shipwrecks.

LIEUTENANT THAW
Personal author of his adventures and prospects. Member of Burmese Army, Burmese Navy.

Strike—but 11 flights will carry on today

EUROPEANS TAKE OVER AS MALAYAN AIRWAYS LOCAL STAFF DOWN TOOLS

EUROPEAN staff of Malayan Airways handled four incoming planes at the Singapore Airport on their own yesterday after 600 local employees of the company went on strike at 5 p.m.

They will continue to do the work of the strikers, a spokesman of the company said.

They will be 11 flights in all. An incoming flight from London is expected to arrive from 12:30 onwards. They have provided a morning, but have cancelled the afternoon flight.

The local employees are striking for a 15 per cent wage increase. They have already taken 10 days' leave. The management is expected to meet their claim at 10 p.m. The deadline expires at 11:30 p.m. without wage from the union.

STOP PRESS
AIRBORNE: LOVE FROM MIK DAP
SOLYON (London) said: "I believe Love's personal statement is true. Monday, I'll be here for the night. Love's name and date, Con-... and Edna."—AP.

စင်ကာပူသော့လုံပုံမှ နာလန်ထရူပဟ ဝိုလ်ကြီးဘသော်(ဝင်ကာပူ စတိုင်တိုင်းသတင်းစာ မျက်နှာပုံစာတပ်) သေဋ္ဌပြန်ဒတ်ချက်များ
ခံစားထားရခြင်းကို မြင်သာသေးသည်။

မောင်သော်က

၁၉၂၈ ခုနှစ်၊ ရွှေဘိုမြို့တွင် အဖဦးမှန်ကြီး၊ အမိ ဒေါ်မြိုင်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ သားသမီးလေးယောက်အနက် အကြီးဆုံးသား ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်ခဲ့ သည်။ အမည်ရင်းမှာ ဘသော် ဖြစ်သည်။

၎င်းနှစ်တွင်ပင် ဗမာ့ရေတပ်မတော်သို့ တပ်သားအဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ တပ်မတော်(ရေတပ်)တွင် ဝိုင်းပျားရာထူးအထိ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၆၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၇ ထိ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန ရှေ့သို့/ဖော်ဝင် စာစောင်များတွင် စာတည်းချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် ရှစ်လေးလုံးဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံ တွင် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ အောက် တိုဘာတွင် ထောင်ဒဏ် အနှစ် ၂၀ ချမှတ်ခံခဲ့ရသည်။

အင်္ဂလိပ်စာ/စကား သင်ကြားပို့ချခြင်း၊ ရေကြောင်း သိပ္ပံ အတတ်ပညာများကို နိုင်ငံခြားသွား သင်တန်းများအား သင်ကြားပို့ချပေးခြင်း၊ စာပေကဗျာရေးသားခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၁ ရက်တွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက် မှတ်တမ်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည့် တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ၏ သင်္ဘောပျက် ကိုယ်တွေ့အဖြစ် အပျက်ဇာတ်လမ်းကို ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၈၇ ခုနှစ် မတ်လမှစ၍ ဇူလိုင်လအထိ ငါးလတိတိ အခန်းဆက် ရေးသား တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ စာဖတ်ပရိသတ် များ၏ တောင်းဆိုမှုအရ 'မဇ္ဈိမစာပေတိုက်' မှ အခက် အခဲအမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားကာ လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်က ကျွန်တော်သည် ဤဇာတ်လမ်းကို မည် သည့်မဂ္ဂဇင်းတွင်မျှ မရေးသားခဲ့ဘူးပါ။ ၁၉၅၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ဟူ၍ စာမျက်နှာ နှစ်မျက်နှာမျှ ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော်ရေးသားချက်မဟုတ်ပါ။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ၁၉၅၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၇ ရက် နေ့အထိ စင်္ကာပူစာရိတ်တိုင်း သတင်းစာမှ သတင်းရေး သားချက်ကို ထုတ်နုတ်၍ ဘာသာပြန်တင်ပြခဲ့ခြင်းသာ

လျှင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ နှစ်မြုပ်ပြီး သည့်နောက် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တိုင်အောင် မရေးဘဲ နေခဲ့ရာမှ ယခုအချိန်သည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ဆည်းဆာ ချိန်လည်းရောက်ပြီ၊ မြန်မာစာပေတွင် ရှိသင့်သော ရေကြောင်းစာပေတစ်ရပ်လည်း ကျန်ရစ်စေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အတူ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များ၏ ပင်လယ်ပြင်အန်တုလျက် တိုင်းပြည်တာဝန် ကျေပွန်ခဲ့မှု ကိုလည်း ချီးကျူးမှတ်တမ်းတင်သည့် အနေနှင့် အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီးမဖြစ်စေလိုသော ဆန္ဒနှင့် ဖွင့်ဟရေးသား လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ပေါင်း ၃၀ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ခြင်းမှာ တိုင်းပြည် တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ရင်း အသက်ပေးသွားခဲ့သည့် ရဲဘော်တစ်စုတို့၏ ကျန်ရစ်သူမိသားစုများ စိတ်မချမ်း မသာဖြစ်ကြမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ နှုတ်ပိတ်ရေငုံ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုသော် သေသောသူလည်း မေ့လောက်ပြီ၊ ဒဏ်များလည်း ကျေ လောက်ပြီဟု ယူဆကာ မြန်မာစာပေတွင် ရှားပါးလှ သည့် ရေကြောင်းစာပေတစ်ရပ် မှတ်တမ်းတင်အဖြစ် ရင်နာနာဖြင့်ပင် ရေးသားတင်ပြခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သင်္ဘောပျက်ဒုက္ခသည် ဘဝဆိုသည်မှာ သင်္ဘော သား တစ်ဦးဘဝတွင် မတောင့်တအပ်သော၊ မမျှော်လင့် အပ်သော ဘဝဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်များ သည် တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ကို လှိုင်းလေကြားတွင်

မနစ်မြုပ်စေရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလျက်နှင့်ပင် မမျှော်လင့်ဘဲ သင်္ဘောပျက် ဒုက္ခသည်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သင်္ဘောပျက်သည်တွင် အသက်ကယ်ဖောင်ကို စီးကာပင်လယ်ပြင်တွင် မျောပါခဲ့ရသည်။ ကယ်သူတွေ့နိုး ကျွန်းရောက်နိုးနှင့်ပင် တစ်နေဝင်၊ တစ်မိုးသောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဒုက္ခဟုဆိုခြင်းထက် လောက၏ ငရဲသို့ အရှင်လတ်လတ် ရောက်ခဲ့ခြင်းဆိုပါက ပို၍မှန်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၏ မျက်စိရှေ့မှောက်၌ပင် ရဲဘော်များ အစာငတ်ရေငတ်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသက်ပျောက်ခဲ့ကြသည်။ သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်း၏ ဓမ္မတာ။ ကျွန်တော်သည်လည်း သေရမည်ကို ကြောက်ပါသည်။ သို့သော် မိမိသေရမည်ကို သိသော်လည်း နောက်ဆုံး အချိန်အထိ တာဝန်ကိုကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြလျက် နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခမပေးဘဲ သေမင်းကို ရဲရဲမျက်နှာချင်းဆိုင်သွားခဲ့ခြင်း ဟူသည်မှာ ယောက်ျား ပီသသောသူများ၊ သတ္တိရှိသော သူများသာ တတ်စွမ်းနိုင်ပါသည်။ ရှင်ကျန်နေခဲ့သည့် ရဲဘော်တစ်စုတွင်လည်း ယင်းသို့သော သတ္တိရှင်များ ရှိကြပါသည်။ သူတို့သည် တိုင်းပြည်က ချီးကျူးထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ပါသည်။

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ နစ်မြုပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ၎င်းသင်္ဘောနှင့် မျိုးတူ(ညီအစ်မသင်္ဘော) ကိုးစီးမျှ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ၁၀၃ နစ်မြုပ်ပြီးသည့် နောက်တွင် ကျန်

သင်္ဘောကိုးစီးအား ကျွမ်းကျင်သူ ဆာဗေယာများဖြင့် စစ်ဆေးစေသည်တွင် ပင်လယ်ပြင်တွင်သွားရန် အတွက် လုံးဝမသင့်လျော်သော အခြေအနေတွင်ရှိသည် ဟု တွေ့ရှိရသည့်အတွက် ရေတပ်စာရင်းမှပယ်ကာ ဖျက်သိမ်းစေခဲ့ရသည်။ ဤမျှဆိုလျှင် တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ နှစ်မြုပ်ရခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသည်ကို သိသင့်ပေပြီ။ သင်္ဘောမှာ သက်တမ်းကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့သတင်းစာကြီးများ၊ အထူးသဖြင့် စင်္ကာပူ စထရိတ်တိုင်း (Singapore Strait Time) သတင်းစာက ဗိုလ်ကြီးဘသော်တို့ လူစုသည် လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နိုင်ရေးအတွက် အနည်းဆုံးလိုအပ်သည်ဟု ယူဆသော သောက်ရေအချိုးအစားထက် လျော့၍ပင် ၁၃ ရက်မျှနေခဲ့ကြသည်။ ပါရဂူတို့ အလိုအရမူ အသက်ရှင်ရန်မျှော်လင့်ချက် မရှိချေ ဟု ရေးသားခဲ့သည်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ ကျွန်တော်တို့လူစုကို အံ့ဖွယ်သူရဲ စွမ်းဆောင်နိုင်ကြသူများဟု ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။ မြန်မာပြည်မှမူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကသာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ချီးမြှောက်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ စာဖတ်သူ ပြည်သူလူထု အတွင်းကျကျ သိရှိကြရန်အတွက် အဖြစ်အပျက်ကို နှစ်ပေါင်း ၃၀ မျှ သိုဝှက်ထားရာမှ မှတ်မိသမျှ တိကျစွာ တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုစဉ်အခါက အသက် ၂၀ ကျော် အစိတ်မျှသာ ပျမ်းမျှအားဖြင့် ရှိပါသည်။ ရာထူးအကြီးဆုံး ကျွန်တော်ပင်လျှင် ၂၉ နှစ် အရွယ်မျှသာ

ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်အရွယ်နှင့် ကျွန်တော့် ဉာဏ် ရည်နှင့် အတတ်စွမ်းနိုင်ဆုံးကို ပြုလုပ်ခဲ့သည့် သာမန် လူသားအရာရှိ တစ်ဦးသာလျှင်ဖြစ်ပါသည်။

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ နစ်မြုပ်ခဲ့ခြင်းတွင် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းအပေါ်သာ လုံးဝတာဝန်ရှိပါ သည်။ သင်္ဘောပျက်ပြီးနောက်ပိုင်း ပင်လယ်ပြင်ကို ၁၃ ရက်တိုင် ရင်ဆိုင်လျက် သေမင်းကို အန်တုကာ လောက ငရဲမှ ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်တော့်ရဲဘော် များ၏ သတ္တိစွမ်းပကားကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ကို တိုင်းပြည်က သိစေချင်ပါသည်။ ဤမှတ် တမ်းကို ဖတ်ရှုပြီးသည့်နောက် တစ်စုံတစ်ရာ အမှား အယွင်း အချွတ်အချော်ရှိခဲ့သော် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာကာ မှ ပြန်ရေးသားရသည်ကြောင့် ကျွန်တော် သတိမေ့လျော့ ချွတ်ချော်မှုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ မှ ကျဆုံးလေသူ ရဲဘော်များ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

မြန်မာလူငယ်များ ပင်လယ်ပြင်ကို လွှမ်းမိုးနိုင် စေရမည်။

မောင်သော်က

ထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

ဆရာမောင်သော်ကသည် စာရေးဆရာနှင့် ထုတ်ဝေသူ ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ မိဘနှင့် သားသမီးလို ဖေးဖေးမမ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းနှင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် တောင်းခံသူ အများအပြားကြားမှ ကျွန်တော့်အား ရွေးချယ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အားပေးခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဆရာစိတ်ထားကို ကျေးဇူးတင်ဦးညွတ်ပါကြောင်း ရှေးဦးစွာ ပြောကြားလိုပါသည်။

ဆရာမောင်သော်က၏ တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်မှန် ဇာတ်လမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစစအရာရာ ဝိုင်းဝန်းကူညီခဲ့ကြသည့် ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း စာတည်းအဖွဲ့နှင့် ပန်းချီမြင့်မောင်ကျော်၊ ကာတွန်းမောင်မောင်အောင်တို့အားလည်း ကျေးဇူးဥပကာရအထူးတင်ရှိပါကြောင်း လေးစားစွာ မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

မဇ္ဈိမစာပေ၏ ထုတ်ဝေရေး လုပ်ဆောင်ချက်များသည် မြန်မာစာပေ အနုပညာလောကအတွက် မြူတစ်

မူန် သဲတစ်ပွင့်မျှ အရာထင်လျှင်ပင် ကျေနပ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ လောကတွင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပွားစီးလိုသူသည် နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသာစီးကို ရောင့်ရဲနိုင်ရပါမည်။ ထို့အတူ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဂုဏ်သိန်တက်လိုသူသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် လောဘထိန်းနိုင်ရမည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့် မဇ္ဈိမစာပေကို သတိမူ အလေးထားလာသည်နှင့်အမျှ စီးပွားရေးအမြင်တွင် ကျွန်တော့်အရည်အသွေးသည် ပြောစရာဖြစ်နေပါသည်။ သက်ရှိဖန်တီးသူ ကျွန်တော်၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အရာမထင်လျှင် ရှိပါစေ၊ သက်မဲ့ ကျွန်တော့် မဇ္ဈိမစာပေတိုက် ဂုဏ်တက်လျှင်ဖြင့် ပီတိဖြင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာစာပေ အနုပညာလောကသား အားလုံး အခက်အခဲကို နားလည်စွာ ခါးစည်းကျော်ဖြတ်လျက် ရှိပါသည်။ သိက္ခာလိုချင်သူက သိက္ခာယူ၊ ငွေလိုချင်သူက ငွေယူကာ စာပေအနုပညာလောကသည် သမမျှတစွာ ရှင်သန်လျက်ရှိ ပါသည်။ ဝါသနာကြီးမားခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ မေ့လိုက်ခြင်းများစွာတို့ ပေါင်းစည်းလျက် စာပေအနုပညာလမ်းသည် အရှိန်အဟုန်မပျက် ဆက်လက် ချီတက်နေပါသည်။

မြန်မာစာပေ အနုပညာလောကထဲသို့ မည်သူ့ကိုမျှ မပြိုင်ဆိုင်ဘဲ တစ်နိုင်အင်အားနှင့် ဝါသနာအရင်းခံကာ မဇ္ဈိမစာပေသည် ရိုးသားစွာဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး

ရိုးသားစွာပင် လျှောက်လှမ်းလျက် ရှိနေပါသည်။
 အားပေးသူ ပြည်သူအပေါင်း ကိုယ်ကျန်းမာပြီး
 စိတ်ချမ်းသာကြပါစေ။ ကောင်းမြတ်သော ဆန္ဒများ
 ပြည့်ဝကြပါစေ။

လေးစားနေသော

ရဲမြင့်

မဇ္ဈိမစာပေ

၁၄-၇-၈၇

ကျေးဇူးတင်လွှာ

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ကို အခန်းဆက် ဇာတ်လမ်းအဖြစ် ဖော်ပြပေးခဲ့သော ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဦးမြလှိုင်၊ အစစအရာရာတွင် ကူညီပေးခဲ့ကြသည့် စာတည်းအဖွဲ့ဝင်များ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ မဇ္ဈိမစာပေမှ ကိုရဲမြင့်နှင့် ဇာတ်လမ်းကို ရေးသားဖြစ်စေရန်အတွက် တစ်နည်းအားဖြင့် လှုံ့ဆော်ခဲ့သူ စာရေးဆရာ အောင်သင်း တို့အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

မောင်သော်က

ပဏာမ

ဤသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု မဟုတ်ပါ။
 ဘဝတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်မှန်တစ်ခု ဖြစ်
 ပါသည်။ ဤသည်မှာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု မဟုတ်
 ပါ။ သဘောသားတစ်ဦး၏ ဘဝတွင် ကြုံတွေ့စေရန်
 မမျှော်လင့်အပ်သည့် သဘောပျက် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု
 ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ စစ်မက်ရေးရာ မဟုတ်ပါ။
 ပင်လယ်တွင် သဘောပျက်၍ ဒုက္ခရောက်ရသည့်
 သဘောသားလူငယ်တစ်စု သေမင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်အန်တု
 ရသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်
 ကောင်းဖြစ်မည် မှန်သော်လည်း စိတ်မချမ်းသာဖွယ်
 ဇာတ်လမ်းတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူက ကြိုတင်ပြော
 ဆိုလိုပါသည်။

စိတ်မချမ်းသာဖွယ် ကောင်းလှသည်ကြောင့်
 မပြောမဆို၊ မရေးမသားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှ
 ကြာညောင်းခဲ့ပါပြီ။ ပြောသင့်ဆိုသင့်သည် ထင်သော
 အချက်အလက်များကို ပြောသင့်သည့် နေရာအချို့တွင်
 ပြောခဲ့သည်မှအပ တတ်နိုင်သမျှ နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေခဲ့

ပါသည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာအထိ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်မရေးသားခဲ့ပါ။ ပင်လယ်တွင် သေဆုံးခဲ့ကြ ရသော ရဲဘော်တို့၏ မိသားစုများနှင့် မသေဘဲ ကျန်ရစ် ကြသော ရဲဘော်တစ်စုကိုလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်များ ကို ပြန်ပြောင်းသတိမရစေလိုခြင်းကြောင့် ခပ်မဆိတ်ပင် နေခဲ့ပါသည်။ ယခုသော် နှစ်ပေါင်း ၃၀ မျှသော ကာလ သည် ဒဏ်ရာအနာတရများကို ကျက်စေသောကာလ ဖြစ်ပြီဟု ထင်ခြင်းကြောင့် ဘဝအဖြစ်အပျက် တစ်ရပ် အနေနှင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်လမ်းချည်း သက်သက် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်တွင် အသက်ရှင်ရန် ကြိုးပမ်းရင်း ကျဆုံးသွားသည့်ရဲဘော် များ၊ သေမင်း၏ ခံတွင်းဝမှ ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြသည့် အရာရှိ၊ ရဲဘော်တစ်စု၏ ဘဝဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူကျွန်တော် မောင်သော်ကသည် ဤ အဖြစ်အပျက်တွင် ပဓာနကျသောအခန်းမှ မလွှဲမရှောင် သာ ပါဝင်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပထမနာမ်စား ပုဂ္ဂလကိန်း ကျွန်တော်ဟူ၍ သုံးစွဲရပါသည်။ ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်းဆိုသည်ထက် ရေတပ်မှ ကမ်းခြေလှည့်ကင်း သင်္ဘောတစ်စင်းဖြစ်သည့် တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ၏ ဇာတ်လမ်းဆိုလျှင် ပိုမှန်ပါသည်။ တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ (တရယ ၁၀၃)သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် ကင်းလှည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ၁၉၅၆ ခု၊ နိုဝင်ဘာ ၂၉ ရက်နေ့၊ နံနက် ၇:၀၀ နာရီ ခန့်တွင် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်း၊

လောင်းလုံကျွန်းစု (Moscos Island) ၏ အနောက်
ဘက်မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာ၌ မမျှော်လင့်သော လေပြင်းမုန်
တိုင်းတစ်ခုတွင် နစ်မြုပ်ခဲ့ရသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် လိုက်ပါခဲ့ကြသည့် အရာရှိနှင့်
သင်္ဘောသား စုစုပေါင်း ၂၇ ဦးသည် (Rubber Life
Raft) ရော်ဘာ အသက်ကယ်ဖောင်နှစ်စီးဖြင့် သင်္ဘော
ကို စွန့်ခွာခဲ့ကြရသည်။ အသက်ကယ်ဖောင်တစ်စီးမှာ
ရဲဘော်ကိုးဦးပါဝင်လျက် နောက်တစ်စီးတွင် စာရေးသူ
အပါအဝင် အရာရှိနှင့် ရဲဘော် ၁၈ ဦးပါဝင်ကြသည်။
ရဲဘော်ကိုးဦးပါဝင်သည့်အသက်ကယ်ဖောင်မှာ ယနေ့
ထိ ရှာမတွေ့တော့ပါ။ ပင်လယ်ပြင်တွင် စုပ်စမြုပ်စ
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ပါဝင်သည့်
အသက်ကယ်ဖောင်သည် ၁၃ ရက် တိုင်တိုင် ပင်လယ်
ပြင်တွင် မျောပါခဲ့ရာမှ ကယ်သူတွေ့၍ အသက်ရှင်သူ
ဆယ်ယောက်မျှ ကျန်ရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၃ ရက်တာ ကာလ
အတွင်း ပင်လယ်ပြင်တွင် အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲဘော်ခုနစ်
ယောက် စုစုပေါင်းရှစ်ယောက် အသက်ပျောက်ခဲ့ရပါ
သည်။ ကျွန်တော်သည် တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ၏
စစ်ရေယာဉ်မှူး (ထိုစဉ်က အခေါ်အဝေါ်အားဖြင့် ဦးစီး
မှူး) ဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှ မှတ်တမ်းအားဖြင့် ကျဆုံးလေ
ခဲ့သော ရဲဘော်များ၊ တာဝန်ကျေပွန်ခဲ့သော ရဲဘော်များ
ကို ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်း တင်အပ်ပါသတည်း။

ဘသော်

မောင်သော်က(၁၄-၇-၈၆)

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ၏ လူအင်အားစာရင်း

လူအင်အားစာရင်းကို (အသက်မသေကျန်သူများနှင့် ကျဆုံးသော ရဲဘော်များ) ဟူ၍ စာရင်းအလိုက် ခွဲခြားပြသပါသည်။

အသက်မသေ ကျန်ခဲ့သူများ

၁။ ဗိုလ်ကြီးဘဘော်	ရေ/ ၃၀၅၁
၂။ ဗိုလ်လေးသန်းလွင်	ရေ/ ၁၀၇၁(အာရ်)
၃။ တပ်ကြပ်ကြီးကိုကိုကြီး	ကပအမ ၂၉၇၅
၄။ တပ်ကြပ်မောင်အေး	ကပအမ ၂၄၁၃
၅။ တပ်ကြပ်/ စက် အောင်မြင့်	ကပအမ ၃၀၈၇
၆။ တပ်သား/ စက် ဝှမ်ရှိန်	ကပအမ ၄၁၈၁
၇။ တပ်သား/ စက် ကျော်မြင့်	ကပအမ ၆၀၈၀
၈။ တပ်သား/ စက် လှဖေ	ကပအမ ၅၀၀၄
၉။ တပ်သား/ စက် လှမြင့်	ကပအမ ၅၆၃၁
၁၀။ တပ်သား/ စားခန်း ခင်မောင်	ကပအမ ၅၆၅၁

ကျဆုံးသွားသော ရဲဘော်များ (ဖောင်-၁ ပျောက်ဆုံး)

၁။ တပ်သား မောင်အုံး	ကပအမ	၃၉၇၅
၂။ တပ်သား မြင့်ဆွေ	ကပအမ	၆၁၇၆
၃။ တပ်သား မောင်စိုး	ကပအမ	၄၅၆၈
၄။ တပ်သား ဟန်သိန်း	ကပအမ	၅၅၀၈
၅။ တပ်သား မြင့်လွင်	ကပအမ	၅၂၈၄
၆။ တပ်သား ရိုဇေးရီးယိုး	ကပအမ	၅၅၆၇
၇။ တပ်သား အေးရီ	ကပအမ	၅၁၈၇
၈။ တပ်သား/ကြိုးမဲ့ ခင်မောင်လတ်	ကပအမ	၅၄၂၃
၉။ တပ်သား/စားဖို ထွန်းကြည်	ကပအမ	၄၈၉၄

၁၃ ရက်အတွင်း ကျဆုံးသွားသော အရာရှိနှင့် ရဲဘော်များ (ဖောင်-၂)

၁။ ဗိုလ်ကြီးစောဦး	ရေ/	၃၀၈၃
၂။ တပ်ကြပ်ကြီး ခင်မောင်ဝင်း	ကပအမ	၁၁၁၁
၃။ တပ်ကြပ် မောင်အေး	ကပအမ	၃၃၅၆
၄။ တပ်ကြပ် အောင်မြင့်	ကပအမ	၃၁၈၂
၅။ တပ်ကြပ် စံခို	ကပအမ	၃၃၅၀
၆။ တပ်ကြပ်/စက် ကျော်ညွန့်	ကပအမ	၃၂၄၈
၇။ တပ်သား ကျော်ကျော်	ကပအမ	၄၉၄၆
၈။ တပ်သား မောင်မြင့်	ကပအမ	၄၉၉၈

အရာရှိ၊ အကြပ်၊ တပ်သား ၂၇ ဦး အနက် ကျွန်တော်အပါအဝင် လူဆယ်ဦးမှာ အသက်ရှင်ကျန်နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်စီးနင်းသည့် အသက်ကယ်ဖောင်ပေါ် ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ဗိုလ်ကြီးစောဦးနှင့် အခြားအဆင့် ခုနစ်ဦး စုစုပေါင်းရှစ်ယောက် အသက်ပျောက်ခဲ့ပါသည်။ ရဲဘော်ကိုးဦး ပါဝင်သည့်ဖောင်မှာ လုံးဝမတွေ့ရတော့သောကြောင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် သေဆုံးကြသည်ဟု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ယခု ရေးသားတင်ပြခဲ့သော ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ရှုပြီးသည့် နောက်တွင် လေးစားအပ်သော စာရှုသူသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် သူရဲကောင်းတစ်ဦး သို့မဟုတ် လူဆိုးတစ်ဦးဟု ထင်မြင်ကောင်း ထင်မြင်ကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် သူရဲကောင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ လူဆိုးတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျရောက်လာသည့် တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားကို မိမိဉာဏ်မီသမျှ၊ စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှကို တတ်နိုင်သမျှ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် အရာရှိတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါကြောင်း ကြိုတင်အစီရင်ခံလိုပါသည်။

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃

ရေတပ်အရာရှိငယ်တစ်ဦး၏ ဘဝတွင် တိုက်ရေယာဉ်တစ်စင်းကို အုပ်ချုပ်ခွင့်အာဏာ၊ ဦးစီးမှူး(ဝါ) စစ်ရေယာဉ်မှူးအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရခြင်း ဟူသည်မှာ အလွန်ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော်လည်း အထွတ်မြတ်ဆုံးသော ကာလတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၆ ခု၊ စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်တော့်အား တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ၏ ဦးစီးမှူးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သောအခါ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူ၍ မဆုံးတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်သင်တန်း အတူတက်လာကြသည့် ဗိုလ်လောင်းတပ်စုတွင် ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံးအနေနှင့် စစ်ရေယာဉ်မှူး ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသူဖြစ်၏။ (နောင်ခေတ်နှင့်အညီ စစ်ရေယာဉ်မှူးဟူ၍သာ သုံးစွဲပါမည်) ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၂၉ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃မှာ 'ရေတပ်' တွင် ၎င်းနှင့်မျိုးတူ (ညီအစ်မ သင်္ဘော) ၁၀ စင်းမျှ ရှိသည့်အနက် တစ်စင်းသောသင်္ဘောဖြစ်သည်။ သင်္ဘော ၁၀ စင်းစလုံးမှာ အမေရိကန်ရေတပ်မှ ကမ်းခြေစောင့်ကင်းလှည့်သင်္ဘောငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အမေရိကန်ကမ်းခြေကို ကာကွယ်ကင်းစောင့်ရန် ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့

အတွက် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ရေယာဉ်များဖြစ်သည်။ အဆီထုတ်ထားသည့် ထင်းရှူးသား(Deal Wood) များဖြင့် သင်္ဘောကိုယ်ထည်ကို တည်ဆောက်ထားလျက် အလျားပေ ၈၃ ပေ၊ အနံမြက် ၁၄ ပေမျှရှိကာ ရေစူး ၆ ပေမျှရှိသည်။ လက်နက်ကြီးများ အနေနှင့် ၄၀ မီလီမီတာ လေယာဉ်ပစ် စက်အမြောက်ကြီးနှစ်လက် ပါရှိပါသည်။ ဦးပိုင်းတွင် တစ်လက်နှင့် ပဲ့ပိုင်းတွင်တစ်လက် ဖြစ်ပါသည်။ ဘိုဖာ (Bofor) စက်အမြောက်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးသည့်နောက်တွင် သင်္ဘောအများအပြားမှာ ပိုလျှံနေသော စစ်ကျန်ပစ္စည်းများဖြစ်သည့်အလျောက် အမေရိကန် ရေတပ်စခန်းတစ်ခုတွင် စုပြုံကြီးချည်ထားခဲ့သည်။ ယင်းသင်္ဘောများအနက်မှ ၁၀ စင်းကို မြန်မာပြည်ရေတပ်သို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြန်မာ့ရေတပ်သည် အမေရိကန်ရေတပ်မှ ကမ်းခြေစောင့်ကင်းရေယာဉ် (Coast Guard Cutter) ၁၀ စင်းမျှ လွှဲအပ်ပေးသည်ကို စင်ကာပူတွင် လက်ခံရယူခဲ့၏။ ထို ၁၀ စင်းအနက်မှ တစ်စင်းသောသင်္ဘောသည် တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ဟူ၍ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အမေရိကန် ရေတပ်မှလွှဲပြောင်းပေးစဉ်က သင်္ဘောများ၏ ပင်လယ်ထွက်ရန်အဆင့်မီ သက်တမ်းကာလမှာ သုံးနှစ်မျှသာ ကျန်ရှိနိုင်တော့သည်ဟု သတ်မှတ်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ သင်္ဘော၏ အပိုပစ္စည်းများကို သုံးနှစ်စာမျှ အပိုဆောင်းပေးခဲ့ပါသည်။ တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ သည် ကျွန်တော်၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင်ရှိစဉ် နစ်မြုပ်သွားခဲ့သော အခါ ရေယာဉ်သည် ရေတပ်၌ ခြောက်နှစ်တာ တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်တော့သည်။

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်ကတည်းက ရေစက်ဆုံခဲ့ကြသည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် တပ်ကြပ်

အဆင့်တွင်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုစဉ်က တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ကို အမေရိကန်ရေတပ်မှ လွှဲပြောင်းလက်ခံယူခဲ့သည့် စစ်ရေယာဉ်မှူးမှာ ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်ခင်ဖြစ်လျက် ဒုစစ်ရေယာဉ်မှူးမှာ ဗိုလ်ကံညွန့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေးမှ တပ်ကြပ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပထမအသုတ်ဖြစ်သော တိုက်ရေယာဉ်လေးစင်းကို စစ်ရေယာဉ် 'မေယု' ဦးဆောင်လျက် စင်ကာပူမှရန်ကုန်သို့ တောက်လျှောက်ခုတ်မောင်း ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းခရီးတွင် လှိုင်းလေပြင်းထန်သောကြောင့် အပိုအလျှံဒီဇယ်များကို တင်ဆောင်လာသည့် ဒီဇယ်ပေပါများ လွင့်စဉ်ကာ ရေထဲကျသွားခဲ့သည်။ ဒီဇယ်ပေပါ တစ်လုံးက စစ်ရေယာဉ်မှူးဖြစ်သူ၏ လက်သန်းကို ကြေမ့သွားသည် အထိ ကြိတ်ပြီးမှ လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ သည် သူ၏ ပထမဆုံးဖြစ်သည့် စစ်ရေယာဉ်မှူးကို သွေးစွန်းစေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အားလည်း ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါ။ နောင်တစ်နေ့တွင် စစ်ရေယာဉ်မှူးဖြစ်လာမည့် သူကိုပါ သတိပေးသည့်အလား ကျွန်တော့် လက်ဝဲလက်၏ လက်ခလယ်ထိပ်ကို အံဖုံးတံခါးတစ်ခုဖြင့် ညှပ်စေကာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်စေခဲ့သည်။ ယခုတိုင် ကျွန်တော်၏ လက်ဝဲလက် ချောင်းသည် လက်ယာလက်ချောင်းနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် မတူညီဘဲ သေရာပါဒဏ်ရာ ကိုပေးခဲ့ပါသည်။ ပထမဆုံး စစ်ရေယာဉ်မှူး လက်သန်းကို ကြေမ့စေကာ နောက်ဆုံးဖြစ်မည့် စစ်ရေယာဉ်မှူး၏ လက်ခလယ်ကို ထိပ်တွင် ကွဲအက်စေခြင်းဖြင့် သတိပေးခဲ့သည်ဟု နောင်တွင်မှ ကျွန်တော်ပြန်ပြောင်းသတိရ မှတ်မိပါတော့သည်။

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ၏ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာကို ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိမ်းမောင်ထံမှ ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးဘသော်က လွှဲပြောင်းလက်ခံယူခဲ့သည်။ ဒုစစ်ရေယာဉ်မှူးမှာ ဗိုလ်ကြီးစောဦးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးစောဦးနှင့်

ကျွန်တော်တို့မှာ ရေတပ်တွင်းသို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလို ဝင်ခဲ့ကြ သည့် ရဲဘော်များဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သာမန်ရဲဘော်များ အဖြစ် ရေတပ်သို့ဝင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က လွတ်လပ်ရေး မရမီကာလတွင် ဝင်ခဲ့လျက် ဗိုလ်ကြီးစောဦးက လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ တွင် ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အရာရှိဖြစ်ကြရာ၌ သူက ကျွန်တော့် ထက်နောက်ကျ၍ ဗိုလ်သင်တန်းတက်ခွင့်ရသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယခု သူက ကျွန်တော်၏လက်အောက်အရာရှိအဖြစ် ထမ်းဆောင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ တာဝန်ချိန်မှ လွဲလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ခေါ်ပြောကြလျက် သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ တစ်ချိန်က စစ်ရေးယာဉ် 'အင်းလျား' တွင် အတူတကွ ရဲဘော်ဘဝနှင့် အမှုထမ်းခဲ့ကြသလိုသာ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က အထက်မြန်မာပြည် ရေတပ်စခန်း ဖြစ်သည့် မန္တလေး၊ မုံရွာ စသည်တို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် အပြန်တွင် တိုက်ရေးယာဉ် ၁၀၃ ၏ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုက်ရေးယာဉ် ၁၀၃ မှာ သန်လျက်စွန်းရှိ ရတနာပုံ ရေတပ် စခန်းတွင် ရေလယ်ဆာတစ်ခု၌ ချည်နှောင်ထားကာ ပင်လယ်ပြင်ခရီး ထွက်ရန် ပြင်နေဆဲဖြစ်သည်။ အုပ်ချုပ်မှု အမိန့်ထွက်သည့်နေ့တွင် သင်္ဘောကို လွှဲပြောင်းယူရန်အတွက် ရေလယ်တွင် ချည်နှောင်ထားသော တိုက်ရေးယာဉ် ၁၀၃ ပေါ်သို့ သမ္ဗန်တစ်စင်းထက်မှ ကျွန်တော် လှမ်း တက်လိုက်သည်တွင် သင်္ဘောလှေကားထိပ်တွင် ဗိုလ်စောဦးက စစ်ဝတ်စုံ အဖြူကို သပ်ရပ်စွာဝတ်လျက် စစ်ရေးယာဉ်မှူးအသစ်ကို စောင့်ကြိုလင့် သည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ထက်သို့ ကျွန်တော်ခြေချသည်တွင် ကင်းစောင့် တာဝန်ကျရဲဘော်က 'ရွှီ' ဟူသော ခရာငယ်သံကို မှုတ်လိုက်သည်နှင့် ဗိုလ်စောဦးက သတိအနေအထားရပ်ကာ အလေးပြုကြိုဆိုသည်။

ဤအချိန်သည် ရေတပ်အရာရှိငယ်တစ်ဦး၏ အပျော်ရွှင်ဆုံးသော အထွတ်အထိပ်အချိန် ဖြစ်သည်။ ခရာ (pipe) မှုတ်၍ ကြိုဆိုခြင်းခံရသော ဂုဏ်ဟူသည်မှာ သင်္ဘောတစ်စင်း၏ စစ်ရေယာဉ်မှူးနှင့် ရေတပ်ဦးစီးချုပ်တို့သာလျှင် ဂုဏ်ပြုခြင်းခံရသည်။ ခရာမှုတ်သံ ကြားသည်တွင် သင်္ဘောပေါ်ရှိအရာရှိ၊ အကြပ်တပ်သားများသည် ငြိမ်သက်စွာ သတိအနေအထားဖြင့် နေကြရသည်။ ‘ဆက်လုပ်’ အဓိပ္ပာယ်ရသော ခရာသံကို နောက်ထပ်မှုတ်မှ မိမိတာဝန်ဝတ္တရားများကို ဆက်လုပ်ကြရသည်။ စစ်ရေယာဉ်မှူးတစ်ဦး သင်္ဘောပေါ်သို့တက်တိုင်း ဆင်းသွားတိုင်း ဤသို့ အရိုအသေပြုခြင်းမှာ ရေတပ်၏ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ရပ်ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်က အလေးပြုခြင်းကိုခံယူရင်း ‘ဆက်လုပ်’ ခရာမှုတ်သည်တွင် ‘နေကောင်းရဲ့လား ဗိုလ်စောဦး’ ဟုမေးကာ သူ့အားလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘နေကောင်းပါတယ် စီအို’ ဟု သူကပြန်ပြောရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ သူသည် သွားတက်လေးများပေါ်အောင် ပြုံးရယ်နေသည်။ သူက အလုပ်တာဝန် အနေအထားအရ ကျွန်တော့်အား စီအို ဟုခေါ်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။ စီအိုဟူသော အသုံးအနှုန်းမှာ အင်္ဂလိပ်အခေါ် (Commanding Officer) ကို အတိုကောက်အားဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အား ကျွန်တော်က တာဝန်အရခေါ်ပါမူ 1st Lieut(ဖတ်စ်လု)ဟူ၍ ခေါ်ရသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 1st Lieutenant ဒုတိယအရာရှိ(ဝါ)ဒု စစ်ရေယာဉ်မှူးဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ‘ဗိုလ်စောဦး’ ဟု ခေါ်ပြောလိုက်သည်။

‘ကွန်ဂရက် ကျူးလေးရှင်း’ ကျွန်တော့်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ချီးကျူးကြိုဆိုသူမှာ လက်ရှိ စစ်ရေယာဉ်မှူး ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိမ်းမောင် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိမ်းမောင်မှာ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ဖြူဖြူနှင့် လူချော

တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် အင်္ဂလန်ပြည်ဒတ်(တ)မတ်(သ)ရေတပ် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း ဆင်းလာခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော့် အား တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ၏ စစ်ရေယာဉ်မှူး တာဝန်ဝတ္တရားများကို လွှဲပြောင်းပေးရမည်ဖြစ်သည်။ စာရွက်စာတမ်း ဖိုင်များလည်း စားပွဲ ပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေ၏။ စားပွဲဘေးတွင် ရပ်နေသူ အရာရှိငယ်တစ်ဦး မှာ ဒုဗိုလ်သန်းညွန့်ဖြစ်သည်။ သူသည် သင်္ဘောတွင် တွဲဖက်အရာရှိ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောမှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် ရက်ရှည်နေရမည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တွဲဖက်အရာရှိတစ်ဦး အပိုပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့်မူ စစ်ရေယာဉ်မှူးနှင့် ဒုစစ်ရေယာဉ်မှူး နှစ်ဦးသာလျှင် အရာရှိဟူ၍ ရှိပေသည်။

အလုပ်လွှဲပြောင်းခြင်း၊ လက်ခံရယူခြင်းတို့ကိစ္စမှာ ကြာမြင့်သည် မဟုတ်ပါ။ သင်္ဘောက သေးငယ်သည်ကြောင့် ပစ္စည်းအလွှဲအပြောင်းမှာ မများလှပါ။ ထို့ပြင် ဗိုလ်ကြီးစောဦးနှင့် ဗိုလ်သန်းညွန့်တို့ပါ ဆက်နေ ကြမည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အရေးကြီးသည့် တပ်မတော်ငွေနှင့် ခဲယမ်း မီးကျောက်စာရင်းတို့ကိုသာ ကျွန်တော်က ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးကာ လက်မှတ်ထိုးယူသည်။

‘ဒီစာရင်းတွေက သေချာပါတယ်နော်... ဝင်း’

‘သေချာပါတယ် မောင်ရင်ရာ၊ လက်မှတ်ထိုးမှာသာ ထိုးပါ။ အရေးကြီးတာက အခု လက်မှတ်ထိုးပြီး ညနေမက်(စ)မှာ ဘီယာတိုက် ဖို့ပဲ၊ ထိုးသာထိုး၊ ထောင်မကျစေရပါဘူး၊ ဟဲဟဲ’

ထုံးစံ ဖြစ်သည်။ ထုံးစံမှာ စီအိုအသစ်က အရာရှိများကို အရာရှိ ရိပ်သာတွင် ဘီယာအဝတိုက်မှ လွှဲပြောင်းခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်သည် ဟူ၏။

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ မနက်ကတည်းက ရိပ်သာမှာ ပီလ်စနာအာကွဲလ်

ဘီယာတစ်ဒါဇင် ဖရီဇာထဲမှာ အသင့်ထည့်ထားဖို့ မှာထားခဲ့ပြီးသားပါ။
ဗိုလ်စောဦးလည်း လိုက်မယ်မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က ဗိုလ်စောဦးဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မဖြစ်ဘူးစီအို၊ ဗိုက်က ဂက်(စ်)ထရစ်အာလ်ဆာ
(အစာအိမ်ရောဂါ) ပြန်ထနေတယ်၊ ဆရာဝန်က ဆေးရုံတက်ဖို့တောင်
ပြောတာ’

သူနှင့် ကျွန်တော် မတွေ့ကြသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခုမှ သတိပြုမိ
သည်မှာ သူသည် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မသိမသာ နှိပ်ထား
လျက် မျက်နှာမှာလည်း နွမ်းလျလျဖြစ်နေသည်။

‘ဒီလိုဆို ဆေးရုံတက်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ စောစောက ကုလိုက်ရင်
ကောင်းမယ်’

‘နေပါစေ စီအို၊ ရပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက် မြိတ်ကပြန်မှပဲ ဆေးရုံ
တက်တန် တက်ရတာပေါ့။ ခုတော့ ဗိုက်နာရင်ဆိုဒါ ဘိုင်ကပ်လောက်နဲ့
ပြီးပါသေးတယ်’

သူသည် အစာအိမ်ရောဂါ ရှိနေပါလျက် ကျွန်တော်နှင့်အတူ
မြိတ်ကျွန်းစုသို့ ခရီးတစ်ခေါက် ထွက်လိုသေးသည့်အတွက် သင်္ဘောပေါ်
တွင် ပေကပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဗိုလ်သန်းညွန့်ကော... လိုက်မယ်မဟုတ်လား’

ဗိုလ်သန်းညွန့်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးနေသည်။

‘ဟေ့ မောင်ရင်၊ ဗိုလ်သန်းညွန့်ကို မခေါ်နဲ့ကွ၊ သူက မောင်ရင်တို့
ကိုယ်တို့လိုမဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ပုတီးစိပ်နေတဲ့သူ’

ဗိုလ်ကြီး ဝင်းသိမ်းမောင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ထိုညနေတွင် အရာရှိရိပ်သာ၌ လွှဲပြောင်းပေးသူ စစ်ရေယာဉ်မှူးနှင့်
အခြားအပေါင်း အသင်းအရာရှိများကို လက်ခံရယူသူ စစ်ရေယာဉ်မှူးက

ယမကာဖြင့် အဘိယာစကပြုရာတွင် ဘိယာ တစ်ဒါဇင်သာမက
 ဂျမကာရမ်နှစ်လုံးပါ စာရင်းပါသွားသေးသည်။ အများတကာထက်
 သောက်နိုင်သူမှာ ဗိုလ်ကြီးကံညွန့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမကျေနပ်သေးသမျှ
 တာဝန်လွှဲပြောင်း လက်ခံရယူခြင်းပွဲမှာ မပြီးသေးပါ။ သူမူး၍လဲရန်ဆို
 သည်မှာလည်း ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်ကို လှဲချရန် ကြိုးစားသည်က လွယ်ကူ
 လိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ခရီးအတွက် ပြင်ဆင်ခြင်း

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ ကို ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိမ်းမောင်ထံမှ လွှဲပြောင်း လက်ခံ ယူပြီးနောက် ကျွန်တော်၏တာဝန်မှာ ရေယာဉ်ကို ပင်လယ်ခရီးထွက် ရန်အတွက် အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရေတပ်သင်္ဘော ကျင်းတွင် ရေယာဉ်အောက်ပိုင်းကို လွန်းတင် ပြင်ဆင်ရန်အတွက် ရက် ချိန်းလည်း ရထားပြီဖြစ်သည့်အလျောက် ရေအဆင်သင့်သော နေ့ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသည် ပုဇွန်တောင်ချောင်းအတွင်းရှိ ရေတပ်သင်္ဘောကျင်း၌ လွန်းတင်ခဲ့ကြသည်။ စက်မကြီးများမှာ အထူး ပြင်ဆင်ရန်မရှိ။ စက်များသည် ရေယာဉ်အောက်ပိုင်း ကိုယ်ထည်ကိုသာ လျှင် ကြေးပြားရိုက်ခြင်း၊ ဆေးသုတ်ခြင်း စသည့် မွမ်းမံမှုများ ပြုလုပ် ကြရသည်။ ထိုသို့ လွန်းတင်စဉ်တွင် တွဲဖက်အရာရှိဖြစ်သူ ဗိုလ်သန်း ညွန့်သည် အခြားအလုပ်တာဝန်တစ်ရပ်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့သွားရသည်။ သူ့နေရာတွင် (Midshipman) ဗိုလ်လေးသန်းလွင် ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်လေးသန်းလွင်သည်လည်း အင်္ဂလန်ပြည် ရေတပ်ဗိုလ်သင်တန်း ကျောင်းမှ ကျောင်းဆင်းလာခါစ အရာရှိငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက် အရွယ်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံမျှသာလျှင် ရှိသေးလျက် လူနေကိုယ်ဟန်မှာ သန်သန်မာမာနှင့် တောင့်တင်းသော ဂင်တိုလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကံကြမ္မာသည် ဒုဗိုလ်သန်းညွန့်အား လွဲဖယ်ထုတ်ယူခဲ့ခြင်းကို ထိုစဉ်က မည်သူမျှမခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ကြ။ လောကတွင် မသေဘဲလျက် ငရဲသို့ အရှင် လတ်လတ်ရောက်ရှိစေရန်အတွက် ကံကြမ္မာက ဗိုလ်လေးသန်းလွင်အား ရွေးချယ်လိုက်ပြီဖြစ်တော့သည်။

ရေတပ်သင်္ဘောကျင်းတွင် ရှိနေစဉ်ကာလအတွင်း၌ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်စောဦးတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ အတူတကွလို အပြင်ထွက်၍ ရုပ်ရှင် ကြည့်ကြသည်။ ဗိုလ်စောဦးသည် ရုပ်ရှင်သွားတိုင်း ဆိုဒါဘိုင်ကပ်အမှုန့် ကို အထုပ်ငယ်ကလေးဖြင့် အိတ်တွင်းဝယ် ဆောင်ယူခဲ့လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မမျှော်လင့်ဘဲ ဗိုက်အောင့်ဗိုက်နာ ဖြစ်လာခဲ့လျှင် ရုပ်ရှင်ရုံ ပြင်ပ၌ ရောင်းချသည့် ရေခဲရေတစ်ခွက်ဖြင့် ဆိုဒါမှုန့်ကို သောက်လေ့ရှိ သည်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို သူလုံးလုံးစိတ်မချနိုင်သော အခြေအနေတွင်ရှိ သည်။ သူသည် မြိတ်ကျွန်းစုခရီးသို့ တစ်ခေါက်လိုက်လိုသေးသဖြင့် ဆေးရုံတက်ရန်ကို လုံးဝစိတ်မကူးခဲ့ချေ။ သူနှင့်ကျွန်တော် ရင်းနှီးကြ သည်မှန်သော်လည်း သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို အတွင်းကျ ကျ မသိရချေ။ သူသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သော်လည်း ပင်ကို အားဖြင့် စကားများသူတစ်ဦးမဟုတ်ချေ။ အားလျှင် စာကိုသာဖတ်၍ နေလေ့ရှိသည်။ သူဖတ်သော စာအုပ်များမှာလည်း နိုင်ငံရေးစာအုပ် များသာလျှင် ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်။ သူသည် မြန်မာ ပြည်အလယ်ပိုင်းဒေသဖြစ်သည့် သရက်မြို့ဇာတိဖြစ်သည်။ သူသည် ရောဂါကိုအကြောင်းပြုကာ အရက်မသောက်ဘဲနေရုံသာမက ပုတီးပါစိပ် လျက် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တစ်ဝိုက် အသက် အရွယ် နှစ်ဆယ်ကျော်တွင် အရက်မသောက်သော ရေတပ်ဗိုလ်တစ်ဦး ဟူသည်မှာ လူကြောင်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ရေတပ်အရာရှိ အသိုင်း အဝိုင်းက သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ထို့ပြင်တစ်ဝ အရက်မသောက်ရုံ

သာမက ပုတီးပါစိပ်သေးသည်ဆိုလျှင် ‘ကြောင်’ နေပြီဟူသည်မှာ သေချာသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ရန်အတွက် ရေယာဉ်ကို အသင့်ဖြစ်စေရန် ပြင်ဆင်ရသည့် တာဝန်ဟူသည်မှာ အရာရှိနှင့် ရဲဘော်အားလုံး မအား မလပ်အောင် ရှိနေတတ်သည်။ လောင်စာဆီ၊ ချောဆီ၊ စက်ဆီမှအစ စားနပ်ရိက္ခာ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် လိုအပ်မည်ထင်ရသော အပိုပစ္စည်းမှန်သမျှကို သက်ဆိုင်ရာဌာနများမှ တောင်းခံထုတ်ယူရ သည်။ တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ သည် မြိတ်တွင်ရှိနေသော တိုက်ရေယာဉ် ၁၁၀ ကို တာဝန်လဲလှယ်ရန် သွားရမည်ဖြစ်သည်။ တိုက်ရေယာဉ် ၁၁၀ သည် မြိတ်ကျွန်းစုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ် သည်မို့ ရန်ကုန်ပြန်နိုင်စေရန်အတွက် သူ၏တာဝန်များကို တိုက် ရေယာဉ် ၁၀၃ က ဆက်လက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။ တိုက်ရေယာဉ် ၁၁၀ ၏ စစ်ရေယာဉ်မှူးမှာ ဗိုလ်ကြီးစောဝွမ်စိန်ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၆ ခု နိုဝင်ဘာလ၏ ပထမအပတ်တွင် ကျွန်တော့်သင်္ဘောသည် အဆင်သင့် ဖြစ်မှုအဆင့် ‘က’ ဟု သတင်းပို့လိုက်နိုင်ခဲ့တော့သည်။ အဆင့် ‘က’ ဟူသည်မှာ ၂၄ နာရီအတွင်း ပင်လယ်ပြင်သို့ထွက်ရန် အသင့်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်ပင် ဧရာဝတီရေတပ်စခန်းသို့ ဝင်ရောက် ကာ သင်္ဘောထွက်အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ စစ်ဆင်ရေးမှူးမှာ ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ဗိုလ်ကြီး စိန်ထွန်းက...

‘ဟေ့ ကိုဘသော်၊ ခင်ဗျား အပိုဆုပေါက်တယ်’ ဟု ဆီးကြို ပြောသည်။

‘ဘာများလဲ ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်း’

‘သည်လိုဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သင်္ဘောက အသင့်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ သင်္ဘောပင်လယ်ထွက်ဖို့ အမိန့် (Sailing Order) ကလည်း ခုထိစစ်ရုံးက မလာသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားသင်္ဘော အားနေတုန်းအသုံးချဖို့ အကြောင်းတစ်ခုက ပေါ်လာတယ်’

‘စစ်ဆေးရေးကိစ္စလား ဗိုလ်ကြီး’

‘မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ စစ်ဆင်ရေးသင်္ဘောတစ်စီး စက်ပျက်နေလို့တဲ့၊ သွားပြီးဆွဲယူခဲ့ဖို့ပဲ’

‘ဘယ်သွား ဆွဲရမှာလဲ ဗိုလ်ကြီး’

‘ဝါးခယ်မကို’

‘ဗျာ’

ကျွန်တော့်သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ထွက်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အသင့်ပြင်သည်ဆိုရာ၌ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်စစ်ဆင်ရေးတွင် ပါဝင်ရမည့် စစ်ရေယာဉ်များတွင် တပ်ဆင်အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် သံမဏိပြားကျည်ကာများကို ဖြုတ်ချထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ပင်လယ်ထွက်ရမည့်အစား ဝါးခယ်မဟု ကြားရသည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

‘ဖြစ်ပါ့မလား ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်း’

‘ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ဒုတ်ချောင်းတစ်လျှောက် တစ်ကောင်မှမရှိတော့ဘဲဗျာ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် စစ်ရုံးမှာလည်း ခွင့်တောင်းပြီးပြီ၊ သုံးလေးရက်ပဲ ကြာမယ်’

‘ဘယ်သူ့သင်္ဘော သွားဆွဲခဲ့ရမှာလဲ’

‘ဘယ်သူ့ရှိရမလဲ၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးကံညွန့်ပေါ့၊ သူတိုက်ရေယာဉ် ၁၄၇၈ က စက်ပျက်နေလို့ ဝါးခယ်မမှာ ကပ်ထားရတယ်၊ အဲဒါကို သွားဆွဲခေါ်ခဲ့ရမှာပဲ’

ဗိုလ်ကြီးကံညွန့်ကို လူအနေဖြင့် ကျွန်တော် တွဲခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခုသော် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးတာဝန်မှာ လူတွင်သာမဟုတ်၊ သူ၏ သင်္ဘောကိုပါ တွဲယူရမည့် တွဲသင်္ဘောတာဝန်ဖြစ်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် ဘယ်တော့ထွက်ရမလဲ ဗိုလ်ကြီး’

‘မနက်ဖြန်ထွက်ဗျာ၊ ဆေးလင်းအော်ဒါကို ဒီနေ့ပဲကျွန်တော် ထုတ်လိုက်မယ်၊ ဗိုလ်ကံတို့ကိုလည်း ခင်ဗျားသင်္ဘော လာတွဲမယ့် အကြောင်း က/န ပို့လိုက်မယ်၊ အဲ... တစ်ခုတော့မှာလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဗိုလ်ကံ သင်္ဘောချင်းတွဲပြီး ကျုပ်ဒုတ်ချောင်းထဲမှာ ကမ်းပေါ်လည်း ထိုးတက်မသွားကြနဲ့ဦးနော်’

ကျွန်တော်က သူ့ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကိုသိ၍

‘စိတ်ချပါဗိုလ်ကြီး၊ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး’ ဟု ပြောကာ အလေး ပြုထွက်လာခဲ့သည်။

တပ်မတော်(ရေတပ်)မှ အရာရှိ တော်တော်များများသည် ဗိုလ်ကံ နှင့်တွဲလာပြီဆိုလျှင် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ကို အမြဲစိုးရိမ်၍ ကြောက်လှေ ရှိကြသည်။ ကြောက်မည်ဆိုကလည်း ကြောက်စရာပါပေ။ ဗိုလ်ကံကို လူတွဲရသည်ထက် သင်္ဘောကိုပါ တွဲရသည်က ပိုခက်သေးတော့သည်။ သူ၏ အမျိုးမျိုးဂျစ်တိုက်ခြင်းကိုခံရပြီးမှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် ရန်ကုန်သို့ တွဲယူခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးသောတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆောင်းဦးအစ ဟေမန္တ၏ ငွေနှင်းမှုန်များသည် ထူထဲစွာကျနေ သည်။ တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ သည် ပင်လယ်ပြင်ထွက်ရန် အမိန့် (Sailing Order) ကိုစောင့်နေသည်။ နိုဝင်ဘာလ ကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်နေကြသည့် အမိန့်ကို ရရှိခဲ့တော့သည်။ သင်္ဘောထွက်ရမည့် နေ့မှာ နိုဝင်ဘာ ၂၈ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ သွားရမည့်ခရီးမှာ မြိတ်မြို့သို့

သွား၍ တိုက်ရေယာဉ် ၁၁၀ ထံမှ တာဝန် လွှဲပြောင်းယူရမည်ဖြစ်သည်။ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်မှာ တခြားနိုင်ငံများမှ ဝင်ရောက်၍ တရားမဝင် မြန်မာ့ရေပြင်၌ ငါးဖမ်းနေသည့် ငါးခိုးသင်္ဘောများကို ရှာဖွေဖမ်းဆီး ရန်နှင့် သောင်းကျန်းသူများကို နှိမ်နင်းရန်ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောထွက်ခွာခွင့် အမိန့်နှင့်အတူ ညွှန်ကြားချက်တစ်ခုပါ ပူးတွဲပါလာသည်။ ၎င်းမှာ တိုက်ရေယာဉ် ၁၁၀ က ဖမ်းဆီးထားရှိပြီး ဖြစ်သည့် ငါးခိုး 'တန်ကေး' များကို ရန်ကုန်သို့ ယူဆောင်ရန်အတွက် သင်္ဘောသား ၉ ဦးကို မြိတ်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် သင်္ဘော၏ အင်အားမှာ အရာရှိ ၃ ဦး၊ အခြားအဆင့် ၁၅ ဦး၊ ပေါင်း ၁၈ ယောက် ဖြစ်သည်။ ယခု သင်္ဘောကြိုစီးမည့် ခရီးသည်သင်္ဘော သား ၉ ဦးနှင့်ဆိုသော် လူစုစုပေါင်း ၂၇ ဦးဖြစ်လာတော့သည်။

နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ရရှိခဲ့သည်။ ခရီးကြိုလိုက် မည့် သင်္ဘောသား ၉ ဦးသည် နိုဝင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့တွင် သင်္ဘောပေါ် ရောက်ရှိလာကြကာ သတင်းပို့သည်။ နိုဝင်ဘာ ၂၇ ရက်နေ့သည် အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။ နိုဝင်ဘာ လ ၂၈ ရက်နေ့သည် သင်္ဘောထွက်ရမည့်နေ့ ဖြစ်၏။

ပင်လယ်သွား ရေယာဉ်တစ်စီးပေါ်တွင် အရေးကြီးခဲ့လျှင် အသုံးပြု ရန်အတွက် အသက်ကယ်ပစ္စည်းများ ပါရှိရသည်။ အသက်ကယ် ပစ္စည်းဟူသည်မှာ အသက်ကယ်အင်္ကျီ၊ ခါးပတ်၊ ဘောကွင်း၊ ဖောင်တို့ အစ အသက်ကယ်လှေအထိ ပါဝင်ရသည်။ ထိုအသက်ကယ် ပစ္စည်း များသည် လူအားလုံးအတွက် အလုံအလောက် ပါရှိစေရမည် ဟူသည် မှာ ချမှတ်ထားသော 'မူ' ဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သည့်သင်္ဘောမျှ ချမှတ်ထားသည့်မူအတိုင်း အတိအကျလိုက်နာခြင်း မရှိကြပါ။ သို့သော် လိုက်နာသည် မလိုက်နာသည်မှာ ပဓာနမဟုတ်ပါ။ မူသည် မူသာ

ဖြစ်သည်။ မလိုက်နာ၍ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ခဲ့သော်
 မထောင်းတာ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာသာ ဖြစ်ခဲ့သော် 'မူ' က စကား
 ပြောလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောထွက်မီရက်သည် ရုံးပိတ်ရက်
 ဖြစ်နေခြင်းသည်လည်း မူနှင့်မဆိုင်။ သင်္ဘောထွက်သည့် တစ်နံနက်
 ခင်းလုံးတွင်လည်း အရာရှိများ ကိုယ့်လုပ်ငန်း တာဝန်ကိုယ်စီနှင့် အလုပ်
 ရှုပ်နေကြပါသည် ဟူသော ဖြေရှင်းချက်သည်လည်း လုံလောက်သော
 ဖြေရှင်းချက်မဟုတ်။ တရားဥပဒေဆိုသည်မှာ တိကျ၏။ လူသားသည်
 မတိကျ။ အားနည်းချက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်များ ကိုယ်စီရှိကြသည်။
 သို့သော် တရားဥပဒေက လူသား၏အားနည်းချက်၊ သတိလစ်ဟင်း
 ချက်ကို ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။ ဤသည်များမှာ နောင်တွင်
 တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ နစ်မြုပ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စစ်တရားရုံးကို ရင်ဆိုင်
 ရသည်တွင်မှ ကျွန်တော်ရရှိလာသော အသိတရားများသာ ဖြစ်ပါသည်။
 အပိုလူ ၉ ဦးအတွက် အသက်ကယ်ပစ္စည်း အပိုမယူဘဲ ပင်လယ်ပြင်သို့
 ထွက်ခဲ့သည်ဆိုသည့် အချက်မှာမူ ငြင်းမရသော အမှန်တရား ဖြစ်ပါ
 သည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီ

နိုဝင်ဘာလ၏ ရာသီဥတုသည် သာယာသည်။ သာမန်အားဖြင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းလေ မရှိနိုင်။ ရန်ကုန်မြစ်ဝမှ ထွက်၍ ထားဝယ်အလွန် မလိကျွန်းအထိသာ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ရန်ရှိသည်။ မလိကျွန်းရောက်လျှင် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းနှင့် ကျွန်းများကြားတွင်သာ မြိတ်ရောက်သည်အထိ ဆက်လက်ခုတ်မောင်းသွားရန် လိုသည်။ မလိကျွန်းထိပ်တွင်လည်း တိုက်ရေယာဉ် ၁၁၀ က ကျွန်တော့်သင်္ဘောကို စောင့်ကြိုနေမည်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောထွက်မီ နှစ်ရက်အလိုတွင် တိုက်ရေယာဉ် ၁၁၀ ၏ စစ်ရေယာဉ်မှူးထံမှ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ဇနီးဖြစ်သူအား စစ်ရုံးတွင် ခွင့်တောင်း၍ တင်ဆောင်ခေါ်ယူလာစေလိုကြောင်း ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဖြင့် အကြောင်းကြားသည်။ မူလအနေအထားတွင်ပင် သင်္ဘောပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တင်ဆောင်ခေါ်ယူရန်ဟူသည်မှာ မလွယ်ပါ။ လူအပိုကိုးယောက်ကို တင်ဆောင်ခေါ်သွားရမည်ဟု ညွှန်ကြားချက်ရရှိသည့်အခါ ဗိုလ်ကြီးဂွမ်စိန်၏ဇနီးကို တင်ဆောင်ရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့သည်ကြောင့် သူ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားတော့ပါ။ ဗိုလ်ကြီးဂွမ်စိန် ကံကောင်းသွားသည်လော၊ ကံဆိုးသွားသည်လော ကျွန်တော်အတပ်မပြောနိုင်ပါ။ စောစောစီးစီး မုဆိုးဖိုဖြစ်ရမည့်ကိန်းတော့

လွဲသွားပါသည်။

နံနက်စာ ထမင်းစားချိန်အမိ သင်္ဘောပေါ် ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောမှာ ထွက်ခါနီးသည်ကြောင့် ပစ္စည်းများ တင်ချလွယ်စေရန်အတွက် ဆိပ်ခံဗောတံတားတွင် ကပ်လျက်သား ချည်နှောင်ထား၏။ ဗောတံတားထိပ်မှ ကျွန်တော် ဆီးကြည့်လိုက်သည်တွင် တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ သည် ပုဇွန်တောင်ချောင်းဝဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျက် လှိုင်းအထဲတွင် ရွရွကလေး ဦးဆတ်မော့သည်ကြောင့် တာလွတ်ရန် တာစူနေသော ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်အလား ပင်လယ်ထွက်ရန် စိတ်အားသန်နေပုံရပါသည်။

နံနက်စာကို သင်္ဘောတွင် စားသောက်ကြသည်။ ဗိုလ်စောဦး၊ ဗိုလ်သန်းလွင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား အတူစားကြ၏။ ထမင်းစားနေရင်း ဆိပ်ခံဗောပေါ်တွင် ရပ်နေသည့် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို သတိပြုမိသည်။ အမျိုးသမီးသည် ထဘီအပြာကို ဝတ်ဆင်ထားသည်လည်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရေတပ်မှ အရပ်သူ စာရေးမတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်သိသည်။

‘အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲဗျ ဗိုလ်စောဦး’

ဗိုလ်စောဦးသည် စားသောက်ရာမှ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း

‘ဪ... အဲဒါက တပ်သားစက်ဝှန်ရှိန်ရဲ့ ဇနီးပါ။ သူက ရေတပ်စစ်လက်နက်တပ်မှာ လုပ်တယ်လေ။ သူ့ယောက်ျားကို လာနှုတ်ဆက်တာပါ’

အခွင့်သင့်သည်ကြောင့် ဇနီးသည်တစ်ဦးက သူ့လင်တော်မောင် ပင်လယ်ထွက်မည်ကို ဆိပ်ကမ်းတွင် လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့

ကို ဖျတ်ခနဲသတိရမိသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်တွင် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားပြီးခဲ့သည့်ပြင် ဇနီးသည်တွင် တတိယသမီးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်လျက် ရှိနေပေပြီ။ ဗိုလ်ကြီးစောဦး၏ အိမ်ထောင်နှင့် မိသားစုအခြေအနေကိုမူ ကျွန်တော်သိပ်မသိ။ ဗိုလ်သန်းလွင်မှာမူ လူပျိုအရာရှိငယ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသည့် နောက်တွင် ဗိုလ်စောဦးနှင့် ဗိုလ်သန်းလွင်တို့က သင်္ဘောကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုကြသည်။ သင်္ဘောသားအားလုံးကို တန်းစီစေ၍ တစ်ဦးစီအမည်ခေါ်ကာ စစ်ဆေးသည်။ ‘ထို့နောက် သင်္ဘောထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်စောဦးက ကျွန်တော့်ထံ သတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား လူတန်းဖြုတ်ခွင့်ပေးပြီး သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမှ ခွာရန်အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စက်ခန်းရဲဘော်အသီးသီး၊ ကုန်းပတ်ရဲဘော်အသီးသီးတို့သည် မိမိ၏ အလုပ်တာဝန် ကိုယ်စီရှိရာတွင် ဝင်ကြသည်။ ရေယာဉ်စက်မကြီးများသည် အသက်ဝင်နိုးကြားလာသည်။ ခေါင်းတိုင်မှ ဖြူဖွေးသော မီးခိုးများသည် တလူလူလွင့်လျက်ရှိသည်။ သင်္ဘော၏ ဦးကြိုး၊ ပဲ့ကြိုး၊ ခါးကြိုးများကို ဖြုတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်္ဘောသည် ရေတပ်ဆိပ်ခံဗောတံတားမှ ခွာခဲ့တော့သည်။ ၁၉၅၆ ခု၊ နိုဝင်ဘာ ၂၈ ရက်နေ့ ၁၃း၁၅ နာရီဖြစ်သည်။

ဆိပ်ကမ်းမှခွာသည်နှင့် ဆိပ်ကမ်းမှခွာကြောင်းကို ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဖြင့် အစီရင်ခံရန် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေး တပ်သားအားက/န ရေးပေးလိုက်သည်။ ဆက်သွယ်ရေး တပ်သား၏အမည်မှာ ခင်မောင်လတ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား...

‘ဟေ့... ခင်မောင်လတ်၊ မင်း သင်္ဘောမထွက်မီက ရာသီဥတုခန့်မှန်းချက်သတင်း တောင်းခဲ့သေးသလား’ ဟုမေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် သွားတောင်းတယ် စီအို၊ မလာသေးဘူးလို့ပြောတယ်၊ ခဏနေမှ ကျွန်တော်ထပ်တောင်းကြည့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ညနေအသံ လွင့်ချိန်မှာ ဖမ်းပေးပါမယ်’

‘အေး... ကောင်းပြီ၊ ရရင်ငါ့လာပြော၊ ဘာမှတော့သိပ်ထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုပြောဆဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြောရင်း မှတ်ချက်ပေးပါသည်။ နိုဝင်ဘာလ၏ ရာသီဥတုဆိုသည်မှာ ပင်လယ် ပြင်တွင် ထူးခြားချက်မရှိ။ လှိုင်းလေငြိမ်သက်မြဲဟု သိရှိနေကျဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ပဲ့စင်ထက်တွင် အတန်ကြာနေပြီးမှ ဗိုလ်စောဦး ကို လွှဲထားခဲ့ကာ အဝတ်အစားလဲလှယ်ရန် အောက်ထပ် အရာရှိရိပ်သာ အခန်းတွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အရာရှိရိပ်သာအခန်းမှာ ပဲ့စင်အောက် တည့်တည့်တွင် ရှိ၍ ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ အိပ်စင်နှစ်စင်ရှိသော်လည်း သာမန်အားဖြင့် ရာသီဥတုကောင်းလျှင် ကျွန်တော်တို့ မအိပ်ကြ။ ပူအိုက်ပိတ်လှောင်နေသောကြောင့် ပဲ့စင်၏ နောက်ဘက် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်သာ ခေါက်၍ရသော အိပ်စင်ဖြင့် အိပ် လေ့ရှိကြသည်။ အရာရှိရိပ်သာအခန်းမှာ ကျပ်ရသည့်အထဲ ရေခဲသေတ္တာ ကြီး တစ်လုံးကလည်း ရှိသေးသည်။ ရိပ်သာခန်းတွင် မီးခံ သေတ္တာငယ် တစ်လုံးရှိသည်။ အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများနှင့် တပ်ဆောင် ငွေကို သိမ်းဆည်းရာဖြစ်သည်။ အရာရှိများအတွက် ထုတ်ပေးထားသော ဒသမ ၄၅ ခြောက်လုံးပြူး နှစ်လက်သည်လည်း မီးခံသေတ္တာတွင်း၌ပင် ရှိသည်။ အရာရှိရိပ်သာနှင့် မီးဖိုစားသောက်ဆောင်တို့ကို တံခါးတစ်ချပ် ဖြင့် ပိတ်ကာထားသည်။ ရှေ့ပိုင်းဦးခန်းတွင် ရဲဘော် များအိပ်ကြသည့် အိပ်ခန်းနှင့် အိမ်သာခန်းတို့ရှိသည်။ အရာရှိရိပ်သာ ခန်းတွင်းဝယ် အိမ်သာငယ်တစ်လုံး သီးသန့်ရှိသည်။ ရေချိုးခန်းဟူ၍တော့ မရှိ။ ရေချိုး

လျှင် အရာရှိနှင့် ရဲဘော်အားလုံး ကုန်းပတ်နောက်ပိုင်းတွင်သာ ချိုးကြသည်။ အရာရှိရိပ်သာ၏ နောက်ဘက်ပဲ့ပိုင်းသည် စက်ခန်းမကြီးဖြစ်၏။ စက်ခန်းနောက်ဘက်တွင် ပစ္စည်းသိုလှောင်ခန်းသာ ရှိတော့သည်။ သင်္ဘောမှာ သေးငယ်လှသည်။ နေရထိုင်ရ ကျပ်တည်း ပြတ်သိပ်လှသည်။ ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ အရာရှိနှင့် ရဲဘော်များမှာ မလွဲမရှောင်သာ ဒူးတိုက်ပေါင်တိုက်နေရသည်။ သို့သော်လည်း ဤမျှသေးငယ် ကျဉ်းမြောင်းသော တိုက်ရေယာဉ်များပေါ်တွင်ပင် အရာရှိနှင့် ရဲဘော်များသည် ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးစုံ၊ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ပျော်ပျော်ကြီးခံယူရင်း တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ကြသည်။ ရေယာဉ်လေး မည်မျှပင် သေးငယ်စေကာမူ ပင်လယ်ကူးရန် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

အောက်ထပ် ကုန်းပတ်တွင် အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး အထက်ကုန်းပတ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်တက်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစားလဲသည်ဆိုရာတွင် ခြေအိတ်၊ ဖိနပ်များကို ချွတ်ပြီးနောက် ခြေညှပ်ဖိနပ် လဲလှယ်စီးခြင်း၊ အအေးဒဏ်ကာကွယ်ရန် အလို့ငှာ အပေါ်မှအနွေးထည် ဂျာကင်အနက် (Battle Blouse) ထပ်ဝတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် ဘောင်းဘီတို့ အဖြူကိုသာလျှင် ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။

ဗိုလ်စောဦးနှင့် ဗိုလ်သန်းလွင်တို့ကို အဝတ်အစားလဲလိုလျှင် လဲကြရန် ပြောလိုက်ပြီး ပဲ့စင်တွင် ကျွန်တော်က တာဝန်ယူလိုက်သည်။ သင်္ဘောသည် သီလဝါကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဗိုလ်စောဦးတို့ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ ကျွန်တော်က မှန်ပြောင်းကို လည်တွင်ချိတ်ကာ ရှေ့တွင်ရှိသည့် ရေကြောင်းပြ ဗော်ယာကို မျှော်ကြည့်မိသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ် ရှေ့ပိုင်းအမြောက်ကြီးတွင် ရဲဘော်တစ်စု ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို ပဲ့စင်ထက်မှ မြင်နိုင်သည်။ အမြောက်ကြီးနှစ်လက်စလုံး၏ အောက်ခြေခုံက 'ပစောက်' သဏ္ဍာန်ရှိ

သံမဏိသံပြားဖြင့် ဝိုင်းကာထားသည်။ အမြောက်ပစ်လျှင် လွင့်စဉ်ထွက် မြဲဖြစ်သော ယမ်းတောင့်ခွဲများကို ထိန်းသိမ်းထားရန်နှင့် လှိုင်းလေ ကြီးလျှင် လူးလိမ့်ကျမသွားစေရန်အတွက် အတားအဆီးတစ်ခု အနေ ဖြင့် တပ်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အမြောက်ရှေ့ပိုင်းတွင် ရဲဘော်များရိပ်သာ သို့ ဆင်းသည့် အံဖုံးတံခါးနှင့် လှေကားရှိသည်။ ထိုရှေ့တွင်မူ ကျောက် ဆူးသာလျှင် ရှိတော့သည်။ သင်္ဘောဦးအလံတိုင်သည် ရေကြောင်းပြ ဖော်ယာတစ်ခုကို တည့်မတ်စွာချိန်ထားပြီး တက်မကိုင်က ရေယာဉ် လမ်းကြောင်းကို ထိန်းကိုင်ထား၏။ စင်ရော်ငှက်တစ်အုပ်သည် သင်္ဘော ၏ဂယက်တွင် ပေါ်လာသည့် ငါးများကို ထိုးသုတ်စားရန်အတွက် သင်္ဘောနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါပျံဝဲလာကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကျွန်တော့်နားတွင်း၌ ဂီတာသံနှင့် တေးဆိုသံတစ်ခုဝင်လာသည်။

‘There's a river called the river of no return’ ပြန်လမ်း မရှိသော မြစ်ဟူသည့် အင်္ဂလိပ်သီချင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က သီချင်းမှာ ပေါ်ခါစဖြစ်သည်။ River of No Return ဇာတ်ကားတွင် မင်းသမီးချော မာရီလင်မွန်ရိုး သီဆိုထားခြင်းကြောင့် နာမည်ကြီးသီချင်း အဖြစ် ရေပန်းစားနေချိန်ဖြစ်၏။ ယခု သင်္ဘောဦး အမြောက်စင်ဝိုင်း အတွင်းမှနေလျက် ဂီတာတီးကာဆိုနေသူမှာ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဆက်သွယ် ရေးတပ်သား ခင်မောင်လတ်ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ကောင် ခင်မောင်လတ်၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိနဲ့ ဘာသီချင်းတွေ ဆိုနေတာလဲကွ’

ဟု ကျွန်တော်က ပဲ့စင်ထက်မှနေ အော်ဟစ်လိုက်ရာ သီချင်းဆို တိတ်သွားတော့သည်။ သူသည် လူငယ်ကလေး၊ ကပြားလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လူငယ်ကြိုက်သီချင်းကို သူ့ဘာသာသူ အပျင်းပြေဆိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း အတိတ်နိမိတ်ကို စွဲလမ်းစွာယုံတတ်သူ

တစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဤသီချင်းစာသားနှင့် ဤချိန်ခါသည် ပန်မရ၊ အထာမကျဟူ၍ စိတ်ကအလိုလိုထင်မိခြင်းကြောင့် သူ့အား ကြိမ်းမောင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်စောဦးလည်း ပဲ့စင်ထက် ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်အမှတ်မထင် ဒေါသဖြစ်သွားသည်ကို သူက သတိပြုမိသည်။ ကျွန်တော်က...

‘ဘာလဲမသိဘူးဗျာ၊ ဒီပြင် ဆိုစရာသီချင်းတွေရှိရဲ့သားနဲ့ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဒီသီချင်းမှရွေးဆိုရတယ်လို့’

ဟု ဒေါသဖြစ်ခြင်းကို အရှက်ပြေကာကွယ်ပြောမိ၏။ ဗိုလ်စောဦး ကမူ ပြုံး၍သာလျှင်နေသည်။ သူက ‘ကဲ... စီအို အနားယူပါဦး၊ ရျိုင်း နားဘောကာ ရောက်ရင် ကျွန်တော်ပြောပါမယ်’ ဟုဆိုသည်။

ကျွန်တော်သည် ပဲ့စင်ထက်မှဆင်းခဲ့ပြီး အထက်ကုန်းပတ် အလယ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော ပဲ့အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ပဲ့အိမ်တွင်း တွင် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးစက်နှင့် ရေကြောင်းသုံးမြေပုံ (Chart) များထား၍ ရေကြောင်းရေးဆွဲသော စားပွဲငယ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုပဲ့အိမ်ငယ်မှာ မိုးလေလုံခြုံရာနေရာ ဖြစ်သည်။ ပဲ့အိမ်တွင်း၌ တက်မ ကိုင်ဘီးနှင့် သံလိုက်အိမ်မြှောင်တစ်ခု ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့က အသုံးမပြုကြ။ ပဲ့စင်ထက်မှ တက်မကိုင်ဘီးနှင့် သံလိုက်အိမ်မြှောင် ကိုသာ သုံးကြသည်။

ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သောမြေပုံကို ရွေးထုတ်ယူပြီး သွားရ မည့်ခရီး၏ ဦးတည်လမ်းကြောင်းကို ရေးဆွဲတွက်ချက်နေမိသည်။ ကျွန်တော်သွားလိုသည်မှာ ထားဝယ်စွန်း ရှပ်မော်အလွန်မှ မလိကျွန်း ဆီသို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လမ်းခရီးတွင် Moscos Islands ခေါ် လောင်းလုံဘုတ် ကျွန်းစုတစ်စုကို ညအခါတွင်ဖြတ်ရမည်။ သို့ကြောင့်

ကျွန်တော်က ညခရီးစဉ် စိတ်ချစေရန်အတွက် ကမ်းခြေရှိ ကျွန်းစုများ နှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးကွာစေရန် ချိုင်းနားဘေးကမ်းမီးပြမှ ဦးတည် ရေကြောင်း ၁၃၅ ဒီဂရီတွင် ပုံမှန်ရေကြောင်းထား ရေးဆွဲလိုက်သည်။ သို့ရေးဆွဲနေစဉ်ခိုက် ကျွန်တော့်မျက်စိတွင် သင်္ဘော၏ ယာဘက်ဦးဆီ၌ မီးပြဖောတစ်ခုကို မြင်မိသလိုရှိ၏။ ဖဲယားဝေး(လမ်းသာယာ) မီးပြ ဖောပင်ဖြစ်၏။ ဤတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရကာ ပဲ့စင်ထက်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

‘ဗိုလ်စောဦး၊ လော့(ဂ)လိုင်း (Log Line) ချဖို့ပြင်ဗျာ’

‘ခုပဲ ချတော့မယ်လား စီအို၊ ချိုင်းနားဘေးကမ်း မီးပြသင်္ဘောကျမှ ချမလားလို့’

(Log Line) ဆိုသည်မှာ ရေမိုင်နှုန်းတိုင်းထွာသော ကိရိယာဖြစ် သည်။ သင်္ဘော၏စက်အရှိန်က ခုတ်မောင်းပေးသည့် မိုင်နှုန်းသည် ရေတွင် တကယ်ပေါက်သော မိုင်နှုန်းနှင့် ကိုက်ညီလေ့မရှိပါ။ သင်္ဘော စက်ပန်ကာ လည်ပတ်မှုက ရေမိုင် ၁၀ မိုင်နှုန်းပေါက်သည်ဟု တွက်ဆ ထားသော်လည်း လှိုင်းလေအခြေအနေပေါ်တွင် တကယ်ပေါက်သော မိုင်နှုန်းက တည်နေသည်။

ရေနှင့်လေက သင်္ဘောနောက်မှ တွန်းပို့နေလျှင် ၁၀ မိုင်မက ခရီးပေါက်သည်။ ရေနှင့်လေက ဦးဘက်ဆီမှ တိုက်၍ ဆန့်ကျင်နေပါ လျှင် သင်္ဘောစက်က ၁၀ မိုင်ဆိုသော်လည်း ၈ မိုင် ၉ မိုင်မျှသာ ခရီး ပေါက်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရေမိုင်နှုန်းကို တွက်ယူရာ၌ သင်္ဘော စက်မကြီး ပန်ကာလည်ပတ်မှုကို အားကိုးသည်ထက် ရေမိုင်တိုင်း ကိရိယာကို အားကိုးသည်က ပိုမိုမှန်ကန်သည်။ ကျွန်တော့်အား လွှဲပြောင်းပေးသည့် ဗိုလ်ကြီးဝင်းသိမ်းမောင်က သင်္ဘောရှိ ရေမိုင်တိုင်း ကိရိယာသည် မမှန်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကပ်နေသည်ဟု ပြောကြားခဲ့သည့်

အတွက် ရေမိုင်တိုင်းကိရိယာကို စမ်းသပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စက်အရှိန်ကိုလည်း လော့(ဂ)လှိုင်းချရန် လျှော့လိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးစောဦးသည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းသို့သွားပြီး လော့(ဂ)လှိုင်းချခြင်းကို ကြီးကြပ်နေသည်။ သူက ချပြီးကြောင်း သတင်းပို့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်က စက်အရှိန်ကို ခုတ်မောင်းမြဲနှုန်းအထိ ရောက်အောင် တင်လိုက်သည်။ စက်အရှိန်တင်၍ ငါးမိနစ်မျှပင် မကြာသေးချေ။ လော့(ဂ)လှိုင်း ပြတ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်အား သတင်းပို့လာသည်။ လော့(ဂ)လှိုင်းပြတ်သည်မှာ အရေးကြီးတန်သလောက် မကြီးသော်လည်း စာရေး၍ အစီရင်ခံရဦးမည့် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်၏ ပစ္စည်းတစ်ခု ရေတွင်ကျ၍ ဆုံးရှုံးခြင်းမဟုတ်ပါလော။

လောလောဆယ်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် က/နဖြင့် အစီရင်ခံရပေမည်။ လော့(ဂ) လှိုင်းချရာတွင် ပြတ်သွားကြောင်း က/နဖြင့် ကြိုတင်အစီရင်ခံရန်အတွက် စောစောက ဂီတာတီးနေသည့် တပ်သား ခင်မောင်လတ်အား အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ရောက်လာသည်။

‘မင်းက ဘာဖြစ်နေတာတုံး ခင်မောင်လတ်’
‘ကျွန်တော် လှိုင်းနည်းနည်းမူးလို့ပါ စီအို၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’ လို့ဆိုသည်။

‘ဘာကွ လှိုင်းမူးတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါပင်လယ်မှ မရောက်သေးတာ၊ ရန်ကုန်မြစ်ဝပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းကဘာကြောင့် လှိုင်းမူးနေရတာလဲ၊ နောက်ပြီး ဘယ်မှာလဲလှိုင်း၊ ရော့ ဒီက/နကို အခုပို့လိုက်’ ဟုဆိုကာ က/န ကို သူ့အားပေးလိုက်သည်။ သူသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးစက်ရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဇာတိအားဖြင့် အထက်အညာသား၊ တိကျစွာ ပြောရလျှင် ရွှေဘိုသားဖြစ်သည်။ ရွှေဘိုမြို့ဆိုသည်မှာ ချောင်းနား၊ မြစ်နားမနီးသည့် ကုန်းခေါင်ခေါင်မြို့။ လှေသမ္ဗန်သင်္ဘောဆိုသည်ကို ငယ်စဉ်က မမြင်ဖူးခဲ့။ လှိုင်းဆိုသည်မှာလည်း မတွေ့ဖူးခဲ့။ ကျွန်တော် ရေတပ်ဝင်စက လှိုင်းနှင့် လှိုင်းမူးခြင်းဝေဒနာကို ဝါရင့်ရေတပ်သားကြီး များ ပြောသံကြားရသည်နှင့်ပင် ကြောက်ခဲ့ရသည်။ နောင် ကိုယ်တိုင် ပထမဆုံး ပင်လယ်ထွက်ရသည့်အခါလည်း စိုးရိမ်စိတ်ကြီးစွာနှင့် ထွက်၍သာ လာခဲ့ရသည်။ ပင်လယ်ပြင်ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော့် ထက်ဝါရင့်သော သင်္ဘောသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျ လျက် လှိုင်းမူးခြင်း၊ အော့အန်ခြင်း ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင်လည်း ပို၍ကြောက်နေခဲ့သည်။ ‘ငါဘယ်တော့မှူးမလဲ၊ ဘယ် တော့အန်မလဲ’ ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရခိုင်ပြည် စစ်တွေမြို့ရောက် သည်အထိ လှိုင်းမမူးတော့မှ ‘အင်း... ငါလှိုင်းမမူးတတ်ပါလား’ ဟု မိမိကိုယ်ကိုယ် သိရတော့၏။ ရေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်တွင် လုံးဝ လှိုင်းမမူး တတ်သူ အနည်းအကျဉ်းတော့ ပါစမြဲဖြစ်သည်။ အချို့မှာ ခဏသာလျှင် လှိုင်းမူးလျက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း မမူးတော့ဘဲ အကျင့်ရသွား သည်။ အချို့မှာ ပင်လယ်ထွက်တိုင်း လှိုင်းမူးသည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။ လှိုင်းမရှိပါဘဲလျက် ရေပြာကိုမြင်ကာမျှနှင့် မူးသူလည်းရှိသေးသည်။ ခင်မောင်လတ်လို လူစားမျိုးကမူ နောက်ကျိသော ရေဝါတွင်ပင် လှိုင်းမူး နေပေပြီ။

‘ချိုင်းနားဘေကာ ရောက်ပြီ စီအို’

ဗိုလ်စောဦးက သတင်းပို့ချိန်မှာ ညနေ ၁၇:၃၀ နာရီခန့်တွင် ဖြစ်၏။

‘ဦးတည်ရေကြောင်း ၁၅၃ ဒီဂရီမောင်းဗျာ၊ စက်မကြီးကိုလည်း

ရီဗော်လူးရှင်း(တစ်မိနစ်လျှင် ပန်ကာလည်ပတ်နှုန်း) ၁၃၀၀ မှာထား၊
မိုင်နှုန်းကိုတော့ ၉ မိုင်နှုန်းထားတွက်ဗျာ၊ ချာတ် (Chat-ရေကြောင်းသုံး
မြေပုံ) အိတ်သရီးဇီးရီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကိုး(စ) (Course-ဦးတည်ရေ
ကြောင်း) ဆွဲထားခဲ့ပြီးပြီ'

‘ဟုတ်ကဲ့ စီအို’

‘ကိုး(စ)ပေါ်ရောက်ရင် ထမင်းစားကြစို့ဗျာ၊ ဘရစ်ဂျ်ပေါ် (Bridge-
ပဲ့စင်)မှာ ဗိုလ်သန်းလွင်ထားခဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အတူစားနှင့်ကြ
မယ်’

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်စောဦးတို့ ညစာစားကြသည်။ ထမင်းစား
သည့်နေရာမှာ ကုန်းပတ်ထက် ပဲ့စင်၏ နောက်ဘက်တွင် ရှိသည့် စားပွဲ
တွင်ပင် ဖြစ်၏။ စားပွဲဘေးတွင် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ချသာရုံမျှသာ
နေရာရှိ၏။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ခေါက်၍ရသော အိပ်စင်နှစ်စင်
ရှိသည်။ ထိုအိပ်စင်တွင်ပင် ကျွန်တော်တို့အိပ်ကြရသည်။ အရာရှိတစ်ဦး
မှာ အစဉ် ပဲ့စင်ထက်တွင် ရှိနေရသောကြောင့် ထိုအရာရှိတာဝန်ပြီးလျှင်
ဆင်းလာလျက် နောက်တာဝန်ကျ အရာရှိကိုနိုးကာ သူ့အိပ်ရာတွင်
ဝင်အိပ်ကြရသည်။ သင်္ဘောမှာသေး၍ ကျဉ်းမြောင်းလှသည့်အတွက်
ကျွန်တော်တို့သုံးဦးမှာ ပင်လယ်ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဤနေရာတွင်
ပင်အိပ်၊ ဤနေရာတွင်ပင် စားကာ ဤနေရာတွင်ပင် အလုပ်လုပ်ကြရ
သည်။ ဖြစ်သလို နေထိုင်စားသောက်ကြရ၏။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဗိုလ်သန်းလွင် ခေတ္တဆင်းလာကာ
ထမင်းစားသည်။ သူ့ကိုယ်စား ဗိုလ်စောဦးက ပဲ့စင်တာဝန်ယူသည်။
ဗိုလ်သန်းလွင် စားသောက်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူ့အိပ်ချင်လျှင် ဝဲဘက်
အိပ်စင်တွင်အိပ်ရန် ကျွန်တော်ကပြောသည်။ ညအခါ ပင်လယ်ခရီးတွင်
နိုးနိုးကြားကြား ရှိနေစေရန်အတွက် ဖောဖောက အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်

ထားကြရပေမည်။ ည ၈ နာရီမှ ၁၂ နာရီအထိ ဗိုလ်စောဦးက တာဝန် ယူမည်။ ၁၂ နာရီမှ နံနက် ၄ နာရီအထိ ဗိုလ်သန်းလွင်က တာဝန်ယူ မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်တာဝန်မှာ နံနက် ၄ နာရီမှ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၈ နာရီအထိဖြစ်သည်။ ဗိုလ်သန်းလွင်က မအိပ်ချင်သေး၍ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။ သူဘိလပ်တွင် ရှိစဉ် က အင်္ဂလိပ်ရေတပ်သင်တန်းတွင် တက်ခဲ့ရာ သူသင်တန်းတက်ခဲ့သည့် သင်တန်းမှာ လေယာဉ်ပျံတင်သင်တန်းကြီး ဖြစ်သည်။ သူသင်တန်းတက် ခဲ့သည့် သင်တန်းနှင့် ယခုလက်တွေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည့် သင်တန်း မှာ ဆင်နှင့်ယုန်ငယ်ပမာ မနှိုင်းယှဉ်သာလောက်အောင် ကွာခြားလွန်းလှ သည်။

စကားပြောနေကြစဉ် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း သတင်းပို့ရန်အချိန် ကျရောက်လာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်က သတင်းကိုရေးသည်။ ရေတပ် ပင်လယ်သွား သင်တန်းများသည် နံနက် ၈ နာရီနှင့် ည ၈ နာရီတွင် အချိန်မှန်သတင်းပို့ရသည်။ သတင်းတွင် မိမိရောက်ရှိနေသည့် တည်နေရာ၏ လတ္တီကျု၊ လောင်ဂျီကျု၊ သင်တန်းဦးတည် ခုတ်မောင်းရာ အရပ်၏ ဒီဂရီ၊ ရေယာဉ်မိုင်နှုန်း၊ ရာသီဥတု အခြေအနေ စသည်တို့ကို ဖော်ပြရသည်။ ကျွန်တော်က သတင်းရေးပြီးနောက် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားအား အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူတော်တော်နှင့် ရောက်မလာ။ ရောက်လာသည့်အခါတွင်လည်း သူသည် လုံးဝ ဣန္ဒြေ မဆည်နိုင်လောက်အောင် လှိုင်းမူးနေပြီ ဖြစ်သည်။

‘ရော့ ခင်မောင်လတ်၊ ဒီ က/န ကို ရန်ကုန်ပို့လိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ စီအို’

သူက ဒယီးဒယိုင်နှင့် က/န ကိုလှမ်းယူသည်။

‘ဒါထက် စောစောက လော့(ဂ)လှိုင်းပြတ်သွားတဲ့သတင်းကော

ပိုးပြုံးပြီလား’

‘မပို့... မပို့ရသေးဘူး စီအို’

‘ဘာပြုလို့’

‘ရန်ကုန် စတေးရှင်းက ခေါ်လို့မရသေးဘူး စီအို၊ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်’

‘ဟ... မင်းဟာ ကြာလှချည်လားကွ၊ ရော့ ဟောဒီ က/နကိုပါ တစ်ပါတည်းပို့လိုက်၊ ဘာလဲ မင်းက အလုပ်မလုပ်နိုင်အောင် လှိုင်းမှူးနေပြီလား၊ အခုမှ ပင်လယ်ရောက်ခါစရှိသေးတယ်’

‘မမှူးပါဘူး စီအို’

သူက ဟန်မနည်းလုပ်ကာ ပြောသည်။

‘မမှူးပါဘူးသာ ဆိုတယ်၊ မင်းကြည့်ရတာ မသာရုပ်ပေါက်နေတော့တာပဲ၊ အဲဒီ က/န နှစ်စောင်လုံး (Pass) ဖြစ်အောင်လုပ်၊ (Pass) မဖြစ်ရင် မင်းမအိပ်နဲ့ ဟုတ်ကဲ့လား’

‘ကောင်းပါပြီ စီအို၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာစောင့်ပြီး ပို့ပါမယ်’

ခင်မောင်လတ်သည် သတင်းစာရွက်ကိုယူကာ အလေးပြုပြီး ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းခန်းဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က မကျေမနပ်နှင့် သူလှည့်ထွက်သွားရာ အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးမှ

‘တော်တော်ခက်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ လှိုင်းကလေးကဖြင့် မဖြစ်စလောက်နဲ့ ဒါကို မှူးရတယ်ရှိသေးတယ်’ ဟု ဗိုလ်သန်းလွင်ကိုပြောလိုက်သည်။ ဗိုလ်သန်းလွင်ကမူ သူ့အမှုထမ်းဖူးသည့် လေယာဉ်တင်သင်္ဘောကြီးကို သတိရအောက်မေ့နေမည်လား မပြောတတ်ပေ။

‘ကဲ... ကဲ၊ ဗိုလ်သန်းလွင်လည်းအိပ်၊ ခင်ဗျားက ၁၂ နာရီမှာ ထရဦးမှာ’

ဗိုလ်သန်းလွင် သူ့နောက်ဘက်ရှိ လွတ်နေသော အိပ်ရာဆီသို့

လျှောက်သွားကာ အိပ်ရာဝင်တော့သည်။

ကျွန်တော်က ညအမိန့်စာအုပ်တွင် ညလိုက်နာရမည့် အမိန့်ကို ရေးသားနေသည်။ ဤအမိန့်ကို အရာရှိများဖတ်ကာ လက်မှတ်ရေး ထိုးကြရသည်။ အမိန့်မှာ ပုံစံကျအမိန့်မျိုးသာဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး အပိုဒ်တွင် 'မသင်္ကာဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ခုရှိသော်၊ အရေးအကြောင်း ရှိခဲ့ သော် စစ်ရေယာဉ်မှူးကို အချိန်မရွေးနှိုး၍ သတင်းပို့ပါ' ဟူသတည်း။

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ယာဘက်အိပ်စင်တွင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ တော့သည်။ နံနက် ၄ နာရီတွင် ကျွန်တော် တာဝန်ယူရပေဦးမည်။ ပဲ့စင်ထက်တွင် ဗိုလ်စောဦး တာဝန်ကျနေသည်။

အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပါ။ ထွေရာလေးပါး စိတ်ကူးကသွားနေသည်။ မြိတ်သို့ရောက်သော် ကျွန်တော်ထမ်းဆောင်ရမည့် စစ်ဆင်ရေး တာဝန်များကို တွေးလျက် စိတ်ပူပန်နေမိသည်။ သောင်းကျန်းသူ နှိမ်နင်းရေးနှင့် တခြားနိုင်ငံမှ ငါးခိုးသင်္ဘောများကို လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးရေးတို့ဖြစ်သည်။ မြိတ် ကျွန်းစုများတွင် တစ်ကျွန်းဝင် တစ်ကျွန်းထွက်နှင့် ကင်းလှည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရပေဦးမည်။ မနက်ဖြန် နံနက် (Tavoy Island) ခေါ် မလိကျွန်းတွင် တိုက်ရေယာဉ် ၁၁၀ နှင့် တွေ့ဆုံရပေမည်။ တိုက်ရေယာဉ် ၁၁၀ ၏ စစ်ရေယာဉ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးစောဝွမ်စိန်ထံမှ နယ်အခြေအနေ သတင်းများကို ယူရမည်။ သူ့ဇနီးကို ခေါ်မလာနိုင်သည့် အတွက်လည်း သူ့ကို ရှင်းပြတောင်းပန်ရဦးမည်။ လူအဆမတန် တင်ဆောင်လာခြင်း ကို ထောက်ရှု၍ သူနားလည် သဘောပေါက်လိမ့်မည် အောက်မေ့ရ သည်။

ဪ... ပုလဲ... ပုလဲ။ ကျွန်တော် မြိတ်ကျွန်းစုသို့ ထွက်မည်ဆို တော့ ရန်ကုန်ရှိ ကျွန်တော့်အသိမိတ်ဆွေ တချို့က ပုလဲကောင်းကောင်း

ရလျှင် ဝယ်ခဲ့ပါဟု ငွေကျပ် ၆၀၀ ခန့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပုလဲကောင်းမကောင်းကို သိသူလည်းမဟုတ်။ မိန်းမကို ပုလဲဝယ်၍ ဆင်နိုင်သည်လည်း မဟုတ်သည့်အတွက် တွေ့လျှင် ဝယ်ခဲ့ပါမည်ဟုသာ ပြောကာ သူတို့ငွေကို သဘောရှိ မီးခံသေတ္တာတွင် ထည့်ထားခဲ့သည်။ မီးခံသေတ္တာတွင် တပ်ဆောင်ငွေ ကျပ် ၄၀၀၀ ကျော်မျှရှိသည်။ မီးခံသေတ္တာသော့ကို ကျွန်တော့်လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသည်။ ယခု အိပ်ရာ ဝင်တော့လည်း လည်ပင်းမှသော့ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်နေသောကြောင့် သတိရမိခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်လယ်တွင် လှိုင်းမမူးတတ်သူများ အလွန်အိပ်ကောင်း၊ စားဝင် ဖြစ်ကြသည်။ လှိုင်းက ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့အောင် သဘောကို လှုပ်နေသည်မှာ ပုခက်တွင်းတွင် ကလေးတစ်ဦးအား သိပ်နေသလို ခံစားမိသည်။ ကုန်းပတ်ထက် လေအားဒဏ်ကိုတော့ စစ်သုံးသက္ကလတ်စောင် တစ်ထည်ခြုံကာ ကာကွယ်ထားရသည်။ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်နေသည်မသိ။ တစ်စုံတစ်ရာသော အသံဗလံများက ကျွန်တော့်အား အိပ်ရာမှနိုးစေသည်။ အသံမှာ စောစောကကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားသည့် စားပွဲကုလားထိုင်များ နေရာရွေ့ကာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လဲကျသံဖြစ်သည်။ ၎င်းကို တပ်ကြပ်မောင်အေးက ကြိုးများဖြင့်ချည်နှောင်နေသည်ကို မသဲမကွဲတွေ့ရသည်။ မောင်အေးမှာ အလုပ်တာဝန်ကို မခိုင်းစေရဘဲ သူကိုယ်တိုင်ကျေပွန်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်သည့် တပ်ကြပ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ စောစောက ဗိုလ်သန်းလွင်အိပ်နေသည့် အိပ်စင်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဗိုလ်သန်းလွင်မဟုတ်တော့ဘဲ ဗိုလ်ကြီးစောဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် ည ၁၂ နာရီကျော်ပြီဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရသည်။ လေသည် အရှေ့မြောက်အရပ်မှ တိုက်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်အိပ်စင်မှာ လေကြောင်းကျသည်။ အတန်လည်း အေးလာသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်

စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံကာ ပြန်အိပ်ချလိုက်သည်။ သို့သော် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်တော့။ သဘောပေါ်မှ တာလပတ်ရွက်ဖျင်များ၏ တဖျပ်ဖျပ် မြည်သံသည် ပိုမိုပြင်းထန်လှုပ်ခါလာကာ တစ်ခါတစ်ရံ သေနတ်သံ တမျှပင် မြည်သည်။ အိပ်ချင်စိတ်က ဖိစီးလိုက်၊ အသံဗလံများက လန့်နိုး စေလိုက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဤလေမှာ ပင်လယ်တွင် သာမန်လေသာ ဖြစ်သည်။ လှိုင်းမှာလည်း သာမန်လှိုင်းသာဖြစ်သည်။ ပဲ့စင်ထက်တွင် တာဝန်ကျအရာရှိ၏ ကြပ်မတ်မှုနှင့်ပင် ရေကြောင်းကို ကောင်းစွာ ထိန်း သွားနိုင်သည့် အခြေအနေပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်အိပ်ပျော်သွား သည်။

‘စီအို... စီအို... ခဏထပါဦး’

မည်မျှကြာသည်ထိ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ဗိုလ်သန်းလွင်က ကျွန်တော့်အား လှုပ်နှိုးတော့မှ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသည်။ သဘောမှာလည်း ကျွန်တော်အိပ်ပျော်မသွားမီက အခြေအနေထက် ပို၍ လှုပ်ရှားလူးလွန်နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ရေလှိုင်းသံတို့မှာ ပိုမို ကျယ်လောင်လာသည် ထင်ရသည်။

‘ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ဘူး စီအို၊ လှိုင်း သိပ်မူးနေလို့ စီအို ခဏဝင်ပေးပါလား’

‘ပင်လယ်လုပ်သက် နုသေး၍ အတွေ့အကြုံအားဖြင့်လည်း လေယာဉ်တင်သင်္ဘောကြီး အတွေ့အကြုံမျှသာ ရှိသေးသော အရာရှိ ငယ်တစ်ဦးသည် ဤမျှပြောင်းဆန်အောင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လူးလိမ့် နေသည့် ရေယာဉ်ငယ်တစ်စင်းပေါ်တွင် လှိုင်းမူးသည်မှာ မဆန်းပါ။ အချိန်မှာ ည ၂ နာရီသာသာမျှရှိသေးသည်။’

‘ကဲ့... ဒါဖြင့် ကိုယ့်အိပ်ရာဝင်အိပ်၊ ဂျူတီကို ကိုယ်ဆက်ယူလိုက် တော့မယ်’

ကျွန်တော်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်လျက် ဘောင်းဘီတို အဖြူနှင့်ပင် ပဲ့စင်ထက်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ပဲ့စင်ထက်တွင် တက်မကိုင် နေသူ၏ မျက်နှာကို သံလိုက်အိမ်မြှောင်တွင် ထွန်းထားသည့်မီးမှ ပြန် သည့် ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် မသဲမကွဲမြင်ရသည်။ သူကိုင်နေသည့် ဦးတည်လမ်းကြောင်းကို ကြည့်လိုက်ရာ ၁၅၀ ဒီဂရီခန့်တွင် ရှိနေပါ သည်။ ဤလှိုင်း ဤလေတွင် တက်မကိုင်ထိန်းပုံ မဆိုးပါဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ မှောင်တွင်းဝယ် မျက်စိကျင့်သားရလာတော့မှ တက်မကိုင် ရဲဆော်ကို ကြည့်လိုက်ရာတွင် တပ်သားအောင်မြင့်ဆိုသူ ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ အမှန်အားဖြင့် တပ်သားအောင်မြင့်မှာ ကျွန်တော့် သဘော လူအင်အားစာရင်းမှ မဟုတ်ပါ။ မြိတ်သို့ခရီးကြိုလိုက်သော ရဲဆော်တစ်စုအနက်မှ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် တာဝန်ယောင်းရေးဆွဲ စဉ်က သူတို့ကိုပါ ထည့်သွင်းတာဝန်ပေးရန် ပြောထားသည်ကြောင့် တာဝန်ယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် အထက်မြန်မာ ပြည် မုံရွာမြို့တွင် ဟင်္သာစစ်ရေယာဉ်၌ အတူအမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည့် ကျွန်တော့်ရဲဆော် တပည့်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တက်မကိုင် စိတ်ချရ သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ဘေးနားတွင်ရပ်နေသည့် တာဝန်ကျအကြပ်မှာ တပ်ကြပ်မောင်အေး ဖြစ်သည်။ သူလည်း ခရီးကြိုစီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့်မူ အတူအမှုထမ်းခဲ့ဖူး။ သို့သော် ဗိုလ်ကြီးစောဦးနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသည့် ရဲဆော်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

‘အောင်မြင့်ပါလား ဟေ့၊ မင်း ဘယ်တုန်းက ဂျူတီဝင်သလဲ’

‘ကျွန်တော် ၂ နာရီက ဝင်တယ်၊ အခု နာရီဝက်သာသာရှိသွားပြီ’
 ကျွန်တော်က သဘောလှုပ်ရှားမှုနှင့် လေတိုက်ပုံနှုန်းကို သတိထား

အကဲခတ်ရင်း

‘အင်း... လေကတော့ စောစောကထက် အတော်လေးထန်တာပဲ’

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် စီအို၊ မိုးလင်းခါနီးရင် ပိုထန်လာစမြဲပါပဲ’

သဘောဦးဆီမှ လှိုင်းတစ်လုံးက ပင့်တင်လိုက်သည်တွင် ရေမှုန် ရေမွှားများသည် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာဆီသို့ တက်စဉ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မျက်နှာများကို ရေစိုသွားစေသည်။

‘စီအို... မတ်ခွက်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်နည်းနည်းတော့ ရှိသေး တယ်၊ အေးတော့ နေပြီ၊ သောက်ဦးမလား စီအို’

တပ်ကြပ်မောင်အေးက မတ်ခွက်တစ်ခုကို လှမ်းမြှောက်ပြရင်း ပြောသည်။ ညတာဝန်ကျများ သောက်ရန်အတွက် ဖျော်ပေးထားသည့် ကရားအတွင်းမှ ငှဲ့ဟန်ပြုရင်း မေးသည်။

‘ကောင်းသားပဲကွ၊ နည်းနည်းတော့ ထည့်လိုက်လေ’

လက်ဖက်ရည်မှာ အေးစက်နေသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်များကို ပြေစေပါသည်။ ပူပူသောက်လိုက်ရသော် အချမ်းလည်းပြေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ဖက်ရည်မတ်ခွက်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်၊ တစ်ဖက် က ရွက်တိုင်ကို ကိုင်ထားသည်။ ဤသည်မှာ ဘဝအတွေ့အကြုံက ပေးသည့် အလေ့အကျင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေတပ်ဆောင်ပုဒ် မဟုတ်သော်လည်း ဆောင်ပုဒ်သဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည့် စကားရပ်တစ်ခုကို ကမ္ဘာ့ရေကြောင်းသွား သဘောသားတိုင်း ကျင့်သုံးကြသည်။ ၎င်းမှာ ‘တိုင်းပြည်အတွက် လက်တစ်ဖက်သာလျှင် လုပ်ကိုင်ပါ၊ ကျန်တစ်ဖက် က ကိုယ့်အသက်အတွက် နီးရာကို ဖက်တွယ်ထားပါ’ ဟူသတည်း။ မှန်ပေသည်။ လက်တစ်ဖက်က တစ်စုံတစ်ရာကို ဖက်တွယ်ထားသော် လိမ့်ကျ လဲကျသွားနိုင်သည်။ အဆင်မသင့်လျှင် ပင်လယ်တွင်းသို့ ကျသွားနိုင်သည်။ သို့ကြောင့် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို လက်တစ်ဖက်အား ဖြင့်သာ ထမ်းဆောင်ခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့တွင် ကျင့်သားရလာခဲ့သည်။

တပ်ကြပ်မောင်အေးသည် ကျွန်တော့်ခွက်တွင်းသို့ လက်ဖက်ရည် ငဲ့ပေးနေစဉ်ပင် ဘယ်ညာ ယိမ်းယိုင်နေသည်ကြောင့် လက်ဖက်ရည် အတော်များများ ကုန်းပတ်ကြမ်းပြင်ထက် ဖိတ်ကျသွားသည်။

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ သည် အမှောင်ထုတွင်းသို့ တိုးဝင်နေသည်။ သင်္ဘောဦးဆီမှ ပြေးတက်လာသည့် ရေပန်းရေမွှားများမှာလည်း တစ်စ ထက်တစ်စ ကြိမ်ဖန်ပိုများလာကာ ရေအစိုင်အထူ ပိုကြီးလာသည်။ နံနက် ၄ နာရီ ထိုးခါနီးတွင် လေသည် အရှေ့မြောက်အရပ်မှ တိုက်နေ ရာမှ အရှေ့၊ အရှေ့မြောက်ဆီသို့ ဝေ့လာကာ အနည်းငယ်လည်း ပိုပြင်း ထန်လာသည်။

ရွက်တိုက် ဆိုင်းကြိုးများမှာ လေတိုးသည့်အသံများကို တစ်စုံစီ မြည်စပြုလာသည်။ နံနက် ၃ နာရီနှင့် ၄ နာရီအတွင်း အချိန်သည် အမှောင်ထုအသိပ်သည်းဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း ကုန်းပတ်ပေါ် တွင် လေးပင်သောအရာများ လဲကျသံ၊ ရွေ့လျားသံများ ကြားနေရ သည်။

‘ဟေ့ နောက်က လဲကျစရာ၊ လွင့်ကျစရာရှိတာတွေ ဆိုင်းကြိုးနဲ့ သေသေချာချာ တုပ်ထားသလား’

‘ကျွန်တော် စောစောကပဲ အိုင်စီအီးရေစုပ်စက်ကို ထပ်ကြိုးချည် ထားပါသေးတယ်၊ ရှေ့ပိုင်း ကုန်းပတ်မှာတော့ ဘာမှလွင့်ကျစရာ မရှိပါဘူး’

တပ်ကြပ် မောင်အေးက ပြောသည်။

‘အေး... ရှေ့ပိုင်းကကျလည်း ဘိုဖာအမြောက်ကြီးပဲရှိတာပဲ’

ကျွန်တော်က နောက်ဖြစ်အောင် နောက်လိုက်မိသေးသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ ပဲစင်ထက်တွင် ရှိနေကြသူ သုံးဦးစလုံးသည် လှိုင်းမမူးကြ။ တစ်စုံတစ်ယောက် လှိုင်းမူးခြင်း၊ အန်ခြင်းဖြစ်လျှင် ကျန်

လူများ အလိုလို စိတ်ဓာတ်ကျလေ့ရှိသည်။ တခြားသူ အန်သံကြားလျှင် ကိုယ်ပါလိုက်အန်ချင်သည်။ ထို့ပြင် အန်ဖတ်နဲ့သည် ချဉ်စူးလှ၏။ နဂိုက မအန်ချင်သူပင် အန်ဖတ်နဲ့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ အန်တတ်သေး သည်။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ အခြားရဲဘော်များသည် အိပ်ချင်စိတ်နှင့် လှိုင်း ဒဏ်ကြောင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အရေးမထားဘဲ အိပ်မောကျ နေကြစဉ်တွင် တာဝန်ကျသူများသည် ပဲ့စင်ထက်တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသည်။

နံနက် ၃ နာရီသာသာတွင် စက်ခန်းတွင် တာဝန်ကျနေသည့် တပ်ကြပ်/စက်က စက်မကြီးတစ်လုံးမှာ အပူရှိန်များလာခြင်းကြောင့် ယာယီပြင်ဆင်ရန် ရပ်လိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လာသည်။ ကျွန်တော်သည် စက်အကြောင်းကို နားမလည်သော်လည်း သူ့အားရှိ စေရန် စက်ခန်းတွင်းသို့ ဆင်းလိုက်သွားသည်။ ကုန်းပတ်ထက်တွင် လေအေးနှင့် ဆားငန်ရေ သင်းပျံ့နေသလောက် စက်ခန်းမှာ ဒီဇယ် စက်ဆီနဲ့နှင့် အပူရှိန်ကများလှသည်။ ကျွန်တော်က စက်မကြီးတစ်လုံး ကို ယာယီပြင်ဆင်မှုပြုရန် ရပ်ထားခိုင်းလိုက်ပြီး ကျန်စက်မကြီးများ နှင့် တစ်မိနစ် ပန်ကာလည်ပတ်နှုန်း ၁၀၀၀ ပေးရန် ပြောကြားခဲ့ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ် ပြန်တက်လာသည်။ စက်ခန်းတာဝန်ကျ ရဲဘော်တစ်ဦး ဖြစ်သူ တပ်သားစက်/ဝှမ်းရှိန်ဆိုသူမှာ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခွေခွေ ကလေး လှိုင်းမူးနေ၏။ ကျွန်တော့်အား သတင်းလာပို့သူမှာ တပ်ကြပ်/ စက် အောင်မြင်ဖြစ်သည်။

နံနက် ၄ နာရီထိုးပြီးသည်တွင် လေသည် ပိုမိုပြင်းထန်လာသည် နှင့်အမျှ လှိုင်းသည် ပိုမို သောင်းကျန်းလာတော့သည်။ နံနက် မိုးသောက် ယံ ချဉ်းသည်နှင့်အမျှ လှိုင်းသည်လည်း အင်တန်အင်မျှ ကြီးလာလျက်၊ သင်္ဘောသည်လည်း အင်တန်အင်မျှလှုပ်၏။ လေသည် ညံ့သက်မသွား၊

ထန်သည်ထက်သာ ထန်လာ၏။ အရှေ့အရပ်ဆီမှ စွပ်ကာ တဟူးဟူး
တိုက်၏။ အအေးဓာတ်သည်လည်း သီသီမျှ ပိုကဲ၍ အေးလာသည်။
ကျွန်တော့် ခန့်မှန်းခြေအရမူ ရေပြင်လေသည် တစ်နာရီလျှင် ၃၀-၃၅
မိုင်ခန့် ခန့်မှန်းမိတော့သည်။

သဘောကွဲကာ နစ်မြုပ်ပြီ

နံနက်မိုးလင်းလာသည်နှင့်အမျှ လေမှာ ပိုမိုပြင်းထန်လာကာ အရှေ့အရပ်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသည်။ သဘောရွက်တိုင် ဆိုင်းကြိုးကို လေတိုးသံသည် လေချွန်သကဲ့သို့ မြည်လာသည်။ လှိုင်းလုံးများမှာလည်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် သဘော၏ ဝဲဘက်နံတောင်းမှ ကျော်လွှားကာ သဘောရှေ့ဦးပိုင်း ကုန်းပတ်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်ကျော်လွှားပြီး ယာဘက်သို့ လှိုင့်ဆင်းသွားကြ၏။ ရာသီဥတု မှိုင်းပျနေခြင်းကြောင့် သဘောဝဲဘက် မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာတွင် (Moscos Island) လောင်းလုံဘုတ်ကျွန်းများကို မှုန်ပျပျသာမြင်ရသည်။ သဘောဦးထိပ် ဝဲဘက်တွင်ရှိမည် ခန့်မှန်းရသော (Tavoy Island) မလိကျွန်းမှာ မမြင်သေးပါ။ သဘောသည် ဝဲယာယိမ်းကာ လူးနေခြင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဒီဂရီ ၃၀ မျှ စောင်းသွားရာ ပြန်ထောင်မလာတော့ဟုပင် ထင်ရသည်။ အတန်ကြာမှ တစ်ဖက်သို့စောင်းရာမှ ပြန်မတ်လာကာ နောက်တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားသည်။

သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရွှေလျားနိုင်သည့် အရာဟူသမျှ ကြိုးများနှင့် ခိုင်မာစွာ တုပ်နှောင်ထားရသည်။ နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်သည် ဝဲယာလူးလျက် တိမ်းစောင်းခြင်းမှ သက်သာစေရန်

ဦးတည်ရေးကြောင်းကို အရှေ့တောင်ဆီသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ တွင် ဝဲယာတိမ်းစောင်းခြင်း အတန်သက်သာသော်လည်း ဦးစောင်းပဲ့ထောင် လှုပ်ရှားမှုမှာ ပိုများလာတော့သည်။ လှိုင်းလုံးများသည် သင်္ဘောဦးဆီမှ မြည်ဟည်းတက်ကြွလာကာ ပဲ့စင်ထက်ရှိ တာဝန်ကျနေသူ အားလုံးအား ရွံ့စိုသွားစေ၏။ ရှေ့ပိုင်းရှိ အမြောက်နှင့် အမြောက်စင်ခြေရင်း သံမဏိပြားပိုင်းကိုလည်း ဖုံးအုပ်သွားသည်။ ဤအနေအထားတွင် သင်္ဘောဦးမှာ မြင်းတစ်ကောင် ပတတ်ရပ်လိုက်သည့်ပမာ ရေပေါ်တွင် ပေါ်လာလိုက် ရေအောက်တွင်ဖုံးအုပ်သွားလိုက်နှင့် ဦးစောက်ပဲ့ထောင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့် သင်္ဘောဦးသည် ဤဒဏ်ကို တာရှည်မခံနိုင်ဟု ထင်သည့်အတွက် နာရီဝက်သာသာ မောင်းပြီးလျှင် မူလရေးကြောင်းတွင် ပြန်၍ ဦးတည်ထားလိုက်ရသည်။

ကုန်းပတ်ထက်တွင် အိပ်နေကြသည့် ဗိုလ်ကြီးစောဦးနှင့် ဗိုလ်လေးသန်းလွင်တို့လည်း သူတို့၏အိပ်ရာများ ရွံ့ရွံ့စိုကုန်ပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နိုးလာကြသည်။ ရာသီဥတုမှာ မိုးမရွာသော်လည်း လှိုင်းထိပ်ဖျားမှာ လွင့်စဉ်လာသော ရေမှုန်ရေမွှားများကြောင့် မိုးရွာသကဲ့သို့ပင် ရှိနေ၏။ ဗိုလ်ကြီး စောဦး ပဲ့စင်ထက်တက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ တပ်ကြပ်ကြီးကိုကိုကြီး တက်လာကာ တက်မကိုကိုင်သည်။ သူတက်လာသည့် အချိန်မှာ နံနက် ၇ နာရီမျှရှိပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ဝဲဘက်ဆီသို့ မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“အဲဒီကျွန်းဟာ ဆောက်သံမော့စကော့ မဟုတ်လား စီအို” ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဗိုလ်စောဦး၊ ၁၅ မိုင်လောက်ဝေးမယ်ထင်တယ်’

‘အဲဒီကျွန်းဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ဝင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’ ဟု သူက အကြံပေးသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ကိုကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို

လှမ်းကြည့်ရင်း

‘ကျွန်တော်ဦးတည်လမ်းကြောင်း ပြောင်းကြည့်ပြီးပြီ၊ သင်္ဘော (Pitching) ဖြစ်တာက သိပ်ဆိုးတယ်၊ ခုအနေအထားကမှ နည်းနည်း ခံသာသေးတယ်’

‘ဒါအရှေ့လေပဲ၊ လေတိုက်နှုန်း ၄၀-၄၅ တော့ရှိမယ်ထင်တယ်’
‘လေးဆယ်တော့ အနည်းဆုံးရှိမယ်ထင်တာပဲ၊ လှိုင်းခေါင်းတွေ ကျိုးနေတာ ကြည့်ပါလား’

ပတ်ဝန်းကျင်ပင်လယ်ပြင်တွင် ဆီဒယ်အိုးတစ်ခုအတွင်း ဆီပွက် များထနေသည့်အလား လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ပွက်ပွက်ထနေသည်။ လှိုင်း ခေါင်းထိပ်များကို လေတိုးလိုက်သည်နှင့် လှိုင်းခေါင်းကျိုးထိပ်မှ ရေစ ရေမြွှာများသည် စဉ်သွားကာ မိုးကဲ့သို့ရွာချနေ၏။ ဗိုလ်သန်းလွင်ကိုမူ ခုထိကျွန်တော် သတိမထားမိသေး။ လှိုင်းမူး၍ တစ်နေရာတွင် ခွေနေ မည်သာထင်သည်။ ကျွန်တော်လည်း စက်အရှိန်ကို တတ်နိုင်သမျှ လျှော့ချကာ မူလဦးတည်ရေကြောင်းတွင်သာ ခုတ်မောင်းနေသည်။ ထိုအခိုက် အမြောက်သံတစ်ချက် မြည်သည့်အလား ‘ဖြောင်း’ ဟူသော အသံကြီးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရကာ သင်္ဘောဦးဝဲဘက်တွင် သစ်သားစ တစ်ခု မျောပါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်ရော ဗိုလ်ကြီး စောဦးပါ မည်သည်သစ်သားစဖြစ်သည်ကို ခန့်မှန်းရန် မှန်ပြောင်းကိုယ်စီ ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ သစ်သားစမှာ အတန်ရှည်သော ပျဉ်တစ်ချပ် ဖြစ်လျက် စစ်သင်္ဘောတွင် သုတ်လေ့ရှိသည့် မီးခိုးရောင်သုတ်ထားသည် ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

ထိုစဉ်တွင် ဦးပိုင်းအိပ်ခန်းတွင် အိပ်နေကြသည့် ရဲဘော်အချို့ သည် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေး စက်ထားသည့် ပဲ့အိမ်တွင်းရှိ အတွင်းလှေကားမှ တက်လာကြကာ

‘သင်္ဘောရှေ့ပိုင်းမှာ ရေတွေဝင်နေပြီ စီအို’ ဟုသတင်းပို့ကြ၏။ သူတို့ မျက်နှာများတွင် လှိုင်းမူးသည့်ဒဏ်နှင့် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်သည့် လက္ခဏာများကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က စက်မကြီးများကို ချက်ချင်း ရပ်လိုက်စေပြီး

‘ဗိုလ်စောဦး၊ ခင်ဗျားရှေ့ဦးခန်းမှာ သွားပြီးကြည့်စမ်းပါဗျာ’ စေ လွှတ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးစောဦးသည် ပဲ့အိမ်ခန်းတွင်းရှိ စင်္ကြံလှေကားမှ တစ်ဆင့် ဦးခန်းတွင်းသို့ ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်က ပဲ့စင်နောက်ဘက် စက်ခန်းအံဖုံးတံခါးဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အံဖုံးတံခါးဝတွင် ခေါင်းဖော် လျက် ပင်လယ်ပြင်အခြေအနေကို ထွက်ကြည့်နေသည့် စက်ခန်းတာဝန် ကျ တပ်ကြပ်/စက် အောင်မြင့်၏ မျက်နှာကိုတွေ့ရသည်။

‘ဟေ့ အောင်မြင့်၊ မင်း အောက်ပြန်ဆင်းနေ၊ အရေးအကြောင်း ရှိရင် ရေစုပ်စက်ပန့်တွေကို အသုံးပြုရအောင် အသင့်လုပ်ထား’ ဟု ပြော၏။

‘ပန့်တွေမကောင်းဘူး စီအို၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို (CIE) စီအိုင်အီး ရေစုပ်စက်ကလေး ထုတ်ပေးလိုက်တာ’ ဟုဆိုကာ ကုန်းပတ် ထက်ခေါင်းတိုင် ခြေရင်းတွင်ရှိနေသည့် ရေစုပ်စက်ငယ်အားပြသည်။ ရေစုပ်စက်မှာ ကြိုးများနှင့်ဆိုင်းထားရသည်။

‘ကဲ မင်း စက်ခန်းထဲမှာ တခြား လူစားတစ်ယောက်ထား၊ မင်း ရေစုပ်စက်ကို နှိုးလိုရမလား၊ နှိုးကြည့်စမ်းကွာ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

တပ်ကြပ်/စက် အောင်မြင့်သည် စက်ခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး အတန်ကြာသောအခါတွင် စက်ပစ္စည်းကိရိယာအချို့နှင့် ပြန်တက်လာ သည်။

ထိုစဉ်ဗိုလ်ကြီးစောဦး ပဲ့စင်ထက် ပြန်တက်လာကာ ‘ရေတွေ

ဒလဟောဝင်နေတယ် စီအို၊ အပျက်အစီးကိုတော့ မတွေ့ရဘူး၊ Underwater (ရေအောက်) အပျက်အစီးနဲ့ပဲတူတယ်' ဟု သတင်းပို့သည်။
ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင်ကြည့်ရှုနိုင်ရန်အတွက်

'ကဲ... ခင်ဗျားဒီမှာနေရစ်၊ ခု ရေကြောင်းမှာ တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းထား' ဟု ညွှန်ကြားခဲ့ကာ ပဲ့အိမ်တွင်းဝင်ခဲ့သည်။ ပဲ့အိမ်တွင်းမှ လည်း မြေပုံထားသည့် စားပွဲမှအစ မြောင်းဆန်အောင် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တပ်ကြပ်မောင်အေးကို ခေါ်ခဲ့သည်။

ပဲ့အိမ်တွင်း လှေကားမှ ဦးခန်းတွင်းသို့ ဆင်းလိုက်ရာတွင် ဦးခန်း တွင်း ကြမ်းပြင်ထက်တွင် ပင်လယ်ရေများ ခြေသလုံးခန့်ရှိနေပြီကို တွေ့ရတော့၏။ ဘေးအိပ်စင်များတွင် အိပ်စင်ပေါင်ကို တွယ်ဖက်လျက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် မျက်နှာ ကိုယ်စီဖြင့် ရပ်နေကြသည့် ရဲဘော် တစ်စုကို တွေ့ရ၏။ ရေဘယ်ကဝင်လာသည်ဟု သူတို့လည်း အတိ အကျ မပြောနိုင်ကြ။ ကျွန်တော်ကြိုးစား၍ ရေဝင်သည့်နေရာကို လိုက်ရှာသော်လည်းမတွေ့။ ရေမှာ တရိပ်ရိပ်သာ တက်နေသည်။

'ကဲ... မောင်အေး၊ မင်း ဒီမှာနေရစ်၊ ရှေ့ဦးပိုင်း အံဖုံးတံခါးကို ဖွင့်၊ အဲဒီအပေါက်ကနေ သံပုံးနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ရေခပ်ထုတ်ဖို့ ငါစီစဉ်မယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ရဲဘော်တွေအားလုံးကို တစ်လှည့်စီကြည့်ခိုင်း' ဟုဆိုကာ ကုန်းပတ်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့သည်။ တပ်ကြပ်မောင်အေးသည် ရှေ့ဦးပိုင်း ကုန်းပတ်အံဖုံးတံခါးကို ဖွင့်ရန်အတွက် ဦးဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ကျွန်တော် ကုန်းပတ်ထက် ပြန်ရောက်သောအခါ ရေစုပ်စက် ကို နှိုးရန် ကြိုးစားနေကြသော်လည်း နှိုး၍မရနိုင်သေးသည်ကို တွေ့ရ သည်။ တပ်ကြပ်/စက် ကျော်ညွှန်မှာ ခရီးကြိုစီး ရဲဘော်တစ်ဦး ဖြစ် သည်။ သူသည် ဓာတ်ဆီသုံး အင်ဂျင်စက်များကို အလွန်ကျွမ်းကျင်

နိုင်နင်းသူ ဖြစ်၏။ သူလည်း စက်နှိုးရာတွင် ဝင်ရောက်ကူညီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ရေစုပ်စက်က ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက်သာ မြည်နေသည်။ မနိုး။

ထိုစဉ် ရှေ့ဆီသို့ကြည့်နေသော ဗိုလ်ကြီးစောဦးက 'ဟေ့... ရှေ့က အံ့ဖုံးတံခါးကို ဘယ်သူဖွင့်တာလဲကွ' ဟု လှမ်းအော်နေ၏။

ကျွန်တော်က ပဲ့စင်ထက်သို့ အပြေးအလွှားတက်လိုက်ကာ... 'ကျုပ် ဖွင့်ခိုင်းတာပဲ ဗိုလ်စောဦး၊ အဲဒီအပေါက်က သံပုံးတွေနဲ့ ခပ်ထုတ်ခိုင်းမလို့' ဟု ဆိုလိုက်သည်။

'ဟာ... မဖြစ်ဘူးထင်တယ် စီအို၊ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး' သူပြော၍ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်တွင် လှိုင်းလုံးတစ်လုံးသည် ကျုံး၍တက်လာကာ ဦးပိုင်းကို ဖုံးသွားသည်တွင် ဖွင့်ထားသော အံ့ဖုံးတံခါးမှ ဦးပိုင်းခန်းတွင်းသို့ ဒလဟောဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ 'ဟာ... ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ သွားပြီးပြန်ပိတ်ခိုင်းလိုက်ဗျာ'

ဗိုလ်စောဦး ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ဤအကြိမ်တွင် ဗိုလ်သန်းလွင်လည်း သူနှင့်လိုက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က ပဲ့စင်ထက်တွင် ကြီးကြပ်မှုတာဝန်ကို ဆက်ယူသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ကိုကိုကြီးက တက်မကို ကိုင်လျက်ရှိနေသည်။ ထိုအခိုက် နောက်ထပ် ဝုန်းခိုင်းအသံများ ဦးဆီမှကြားရသည်။ သစ်သားကျိုးသံများလည်း ကြားရသည်။ ရေများ ဖုံးနေ၍ သဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ပဲ့စင်အနီးတွင် တပ်ကြပ်စံခိုဆိုသူ ရှိနေသည်။ စံခိုမှာ ကျွန်တော် ရဲဘော်ဘဝကပင် ရင်းနှီးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ချင်းအမျိုးသားရဲဘော်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

'ဟေ့ စံခို၊ မင်းဦးပိုင်းကို ကုန်းပတ်ပေါ်က လျှောက်သွားပြီး

ဘာဖြစ်သလဲသွားကြည့်စမ်း၊ ခါးကို ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ချည်သွားနော်၊ တစ်ယောက်ကို အသက်ကယ်ကြိုး (Life Line) ကိုင်ဖို့ ပြောထားပြီး သွား၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ စီအို’

ရှေ့ပိုင်းဦးဘက်ဆီသို့ ကုန်းပတ်ထက်မှ လျှောက်သွားရန်ဆိုသည် မှာ ယခုကဲ့သို့သော လှိုင်းလေတွင် ဧရာမစွန့်စားခန်းကြီးတစ်ရပ် ဖြစ် ပါသည်။ လှိုင်းက ကုန်းပတ်တစ်ခုလုံး ကျော်သွားပြီးမှ ပင်လယ်တွင်း ဆင်းသွားသည်။ လှိုင်းလုံးနှင့်အတူ လူလိမ့်ကျပါသွားနိုင်သည်။ ကိုင် စရာ၊ တွယ်စရာတစ်ခု မရခဲ့လျှင် လူအင်အားချည်း သက်သက်နှင့်တော့ လှိုင်းဒဏ်ကိုမခံနိုင်။ ပင်လယ်တွင် ခြေကမမြဲ၊ လက်က မြဲစေရသည်။ ကိုယ့်အသက်သည် ကိုယ့်လက်တွင်းမှာပင် ရှိ၏။ မတော်တဆ လိမ့်ကျ သွားခဲ့သော် တစ်စုံတစ်ဦးက ဆွဲတင်ယူနိုင်စေရန်အတွက် မိမိခါးကို ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် မြဲစွာချည်နှောင်ထားပြီးမှ သွားရသည်။ စံခိုသည် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ခါးတွင်ချည်နှောင်ကာ ဦးပိုင်းဆီသို့ လက်ကိုင်တန်း တစ်လျှောက် ကိုယ်တွယ်ခိုပြီးမှ သွားကြည့်သည်။ အတန်ကြာသော် ပြန်လာပြီး

‘ရှေ့ပိုင်း Gun Pit(အမြောက်အောက်ခြေ သံမဏိပြားပိုင်း) ကြီး အောက်ခြေ မူလီတွေပြတ်ထွက်ပြီး ယမ်းနေတယ်၊ Ventilator(လေဝင် ပေါက် ခေါင်းတိုင်)တွေလည်း ကျိုးကုန်ပြီ၊ ရှေ့က Hatch Cover (အံဖုံးတံခါး)လည်း ကျိုးသွားပြီ’ ဟု သတင်းပို့သည်။

ကျွန်တော် အခြေအနေကို နားလည်လိုက်ပါသည်။ ရှေ့ပိုင်းရှိ ၄၀ မမ ဘိုဖာအမြောက်ကြီးကို ‘ပစောက်’ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ သံပြားဖြင့် အောက်ခြေမှ ပိုင်းလည်ကာထားသည့် သံမဏိပြားပိုင်းကြီးရှိသည်။ ထို အပိုင်းကြီးကို အောက်ခြေပတ်လည်တွင် သင်္ဘောကုန်းပတ်နှင့် မူလီများ

အားဖြင့် စုပုံတွယ်ထားသည်။ ထိုမူလီများသည် တော်ရုံတန်ရုံမျှသော ဒဏ်ကိုမဖြူ။ သို့သော် ယခုပြင်းထန်သော လှိုင်းလုံးများက ဆက်ကာ ဆက်ကာ သံပြားဝိုင်းကို တိုက်သောအခါတွင်မူ နှစ်တာရှည်စွာ သံချေးစားနေသောမူလီများ ပြတ်ထွက်ကုန်ကြသည်။ မူလီများ ပြတ်ထွက်သွားသည့် ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန်သံပြားဝိုင်းကြီးသည် ရေတွင်းကျသွားခဲ့လျှင် တော်ပေမည်။ ယခုမူ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျမသွားနိုင်။ ပစောက်ပုံတွင် ပွင့်နေသည့်အပိုင်းမှာ လူနှစ်ဦးစာ ဝင်သာရုံမျှသာရှိသည်။

အမြောက်စင်၏ အောက်ခြေထုက ထိုအပေါက်ထက် အဆမတန်ကြီးမားသည်။ ထို့ကြောင့် အမြောက်စင်ကာသံပြားသည် အမြောက်ကြီးကို ဗဟိုပြုလျက် လှိုင်းလုံးဆောင့်တိုင်း ချာလည်ပတ်လည်ယမ်းကာ အနီးဝန်းကျင်ရှိသမျှကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ချိုးနေသည်နှင့် တူတော့သည်။

သူ့ကို ထိန်းချုပ်ရန်မဆိုထား၊ အနီးဝန်းကျင်သို့ပင် မသွားရဲကြတော့။ မမျှော်မှန်းနိုင်သည့်အချိန်အတွင်း မမျှော်မှန်းသည့် လှိုင်းလုံးတစ်လုံး ပြေးဆောင့်လိုက်ပါက အမြောက်စင်သံပြားဝိုင်းကြီးသည် ပြေးဆောင့်ဝင်လာမည် ဖြစ်သည်။ ၂၅ ဟန့်တိမျှမကရှိသည့် သံပြားဝိုင်းကြီးတစ်ခုနှင့် တအားပြေးဆောင့်သည့်ဒဏ်ကို မည်သည့်လူသားမျှ ခံနိုင်ကြမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် ပဲ့စင်ထက်တွင်ရပ်ကာ ဦးပိုင်း ကုန်းပတ်ထက်တွင် နွားရိုင်းကြီးတစ်ကောင်လွတ်သလို ထင်တိုင်းသောင်းကျန်းနေသည့် သံပြားဝိုင်းကြီးကို မြင်ရသည်တစ်ချက်၊ မမြင်ရသည်တစ်ချက်နှင့် မတတ်သာ၊ မနိုင်သာ ကြည့်နေရတော့သည်။ သစ်သားများ၊ သံတိုင်များ တဖြောင်းဖြောင်း ကျိုးသံကိုမူ နားမချမ်းသာစွာ ကြားနေရသည်။

ထိုစဉ် ဗိုလ်ကြီးစောဦးနှင့် ဗိုလ်လေးသန်းလွင်တို့ ပဲ့အိမ်အတွင်းမှ ပြေးထွက်လာကာ...

‘စီအို၊ ရေတွေ အောက်ကလည်းဝင်တယ်၊ Hatch Coverလည်း ကျိုးသွားပြီ၊ အပေါက်ကလည်း ဒလဟောဝင်နေတယ်’ ဟု သတင်းပို့ သည်။

‘ကျွန်တော်သိတယ်ဗိုလ်စောဦး၊ ရှေ့ပိုင်းက Hatch Cover(အံဖုံး တံခါး)ကျိုးသွားပြီ၊ ရေပုံးနဲ့ ရေခပ်ထုတ်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရှေ့ပိုင်းကရဲဆော်တွေ အကုန်ထွက်ခိုင်းပြီး Water-Tight Doors(ရေလုံ တံခါး)တွေသာ ပိတ်လိုက်ပေတော့’

ဗိုလ်ကြီးစောဦး ရေလုံတံခါးများပိတ်ရန် ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်က ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းတပ်သားအား အခေါ်ခိုင်း လိုက်၏။ တပ်သား ခင်မောင်လတ်မှာ သူ၏ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ခန်း ဖြစ်သော ပဲ့အိမ်တွင်းမှာ ရှိနေသည်။

‘ဟေ့ ခင်မောင်လတ်၊ Message Pad(က/န ပုံစံစာရွက်ယူခဲ့၊ ဒါထက် မနေ့ညက ပို့ခိုင်းခဲ့တဲ့ က/န နှစ်စောင်ပို့ပြီးပြီ မဟုတ်လား’

‘မပို့ရသေးဘူး စီအို’
‘ဟင်’

ကျွန်တော်သည် အလွန်အံ့အားသင့်လျက် အလွန်လည်း စိတ်ဆိုး သွားပါသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ မပို့သလဲကွ၊ မင်း အဲဒါပို့မပြီးရင် မအိပ်နဲ့လို့ ငါ သေသေချာချာ မှာထားတယ်မဟုတ်လား’

သူသည် မည်သို့မျှအဖြေမပေး။ သူ လှိုင်းမူးနေသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှပင် လှိုင်းမူးသည်ဖြစ်စေ၊ (ညက လှိုင်း သည်လည်း မဖြစ်စလောက်ဟုထင်ပါသည်) တာဝန်ကိုတော့ ကျေပွန်စွာ ထမ်းသင့်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ယခုမူ ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက် သည် ပါစင်အောင်လွဲခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ဖရူသဝါစာတွေ

တသိကြီးထွက်သွားသည်။

‘သွား၊ Message Pad ယူခဲ့၊ စက်ဖွင့်၊ ငါကိုယ်တိုင်ပို့မယ်’

ခင်မောင်လတ် သတင်းပို့ပုံစံစာရွက်ယူရန် ပဲ့အိမ်တွင်း ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဗိုလ်ကြီးစောဦး ပြန်ဝင်လာကာ ရေလုံတံခါးများ ပိတ်ထားခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော် ရေလုံတံခါးများမှာ ကောင်းစွာစိတ်ချရ မည်မထင်ကြောင်း ပြော၏။ ရှေ့ပိုင်းဦးခန်းတွင် ရေသည် ရင်ခေါင်းမျှထိ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြော၏။ ကျွန်တော်ရပ်နေရာ ပဲ့စင်ထက်မှ ကြည့်လိုက်ရာတွင် သင်္ဘောဦးသည် ယခင်ကလှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြစ်သည့် မြင်းပတတ်ရပ်သကဲ့သို့ ဦးထောင်ခြင်းမျိုးကို လုံးဝမပြုတော့ဘဲ ဦးစိုက်နေ ပြီသာ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရတော့၏။

‘ကဲ... ဗိုလ်စောဦး၊ ပဲ့စင်ပေါ်တက်၊ စက်မကြီးကို ရှေ့လုံးဝမမောင်း နဲ့တော့၊ Water-Tight Doors တွေက ဘယ်လောက် ကြာကြာခံမယ် မသိဘူး၊ ကျွန်တော် Message ပို့လိုက်ဦးမယ်’

ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောအတိဒုက္ခရောက်ချိန်တွင် ပို့လေ့ရှိသည့် Distress Signal ခေါ် အက်စ်-အို-အက်စ် S.O.S သတင်းပို့လွှင့်ရန် အတွက် ပဲ့အိမ်တွင်း စက်ရုံရာသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အရာရှိ မဖြစ်မီက ဆက်သွယ်ရေးတပ်တွင် တပ်ကြပ်အဆင့်အထိ အမှုထမ်းခဲ့ဖူး ခြင်းကြောင့် အင်္ဂလိပ်ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းပို့သည့် မော့စ်သင်္ကေတကို ကောင်း စွာတတ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်လတ်အား မလွဲတော့ဘဲ ကိုယ်တိုင် ပို့လွှင့်ရန်အတွက် စက်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ စက်ဖွင့်လိုက်သည်ဆိုလျှင် ဆိုချင်းပင် စက်အတွင်းမှ မီးပန်းမီးပွား မီးခိုးများထွက်လာကာ တစ်စုံ တစ်ရာကို လောင်ကျွမ်းသည့် ညှော်နံ့များပါ ပေါ်လာတော့သည်။ ကြေး နန်းရိုက်လက်တံ Morse Key ကို ကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော့်လက် များကို ဓာတ်လိုက်ကာ နောက်သို့လန်သွားတော့သည်။

ကြိုးမဲ့ ကြေးနန်းစက်၏ ပင်မလျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်မှာ ၁၁၀ ဒီစီဖြစ်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဓာတ်လိုက်၍ မသေခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရိကန်စက်များတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ၁၁၀ ဒီစီကိုသာလျှင် သုံးသည်။ သို့သော် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလွတ်တိုင်း ဆက်သွယ်ထားခြင်းမှာ မူလကအတိုင်းမဟုတ်တော့ဘဲ သင်္ဘော၏ မီးအားပေးလိုင်းတို့နှင့် ဆက်သွယ်ထားခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် သင်္ဘောဦးပိုင်း ရေဝင်သည်ဆိုလျှင်ပင် ဓာတ်အားလိုင်းဝါယာကြိုးများ ဓာတ်လိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က နောက်တစ်ချိန်အသံလွှင့်စက်ကို ထပ်ဖွင့်ရန် ကြိုးစားကြည့်ရာ နောက်တစ်ချိန်ဓာတ်လိုက်ကာ မီးခိုးများ အူထွက်လာပြီး အသံလွှင့်စက် ရပ်ဆိုင်းပျက်စီးသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ဤစက်မှ တစ်ပါး အရေးပေါ်အသုံးပြုရန်အတွက် ဘက်ထရီဖြင့်သုံးသည့် ကြိုးမဲ့ ကြေးနန်းစက်မပါရှိ။ ဤစက်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဌာနချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်ရာ၊ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် ဆက်သွယ်ရာတွင် တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာဖြစ်၏။ ယခုစက်မှာ ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စက်ကောင်းစဉ်ကလည်း သတင်းမပို့နိုင်ခဲ့၊ သတင်းပို့ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ည ၈ နာရီခရီးစဉ်သတင်းကို ဌာနချုပ်မှရရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော မည်သည့်အရပ်သို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်၊ မည်သည့်နှုန်းနှင့် ခုတ်မောင်းနေလျက် မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေလောက်ပြီကို ခန့်မှန်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ယခုသော် ကျွန်တော့်သင်္ဘောသည် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှခွာသည်တွင် ထွက်ခွာသည့် အကြောင်းကိုသာ သိခဲ့ရလျက် လမ်းခရီးတွင် မည်သည့်သတင်းပို့ချက်မှ မပြုခဲ့။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ ကံကြမ္မာကို အဆိုးဆုံးဖြစ်စေသည့် ကျွန်တော်တို့၏ဘက်မှ ချွတ်ယွင်းချက်ဖြစ်သည်။ ယခု အလွန်အချိန်နောက်ကျခါမှ မည်သည့်ဆက်သွယ်မှုကိုမျှ ပြု၍မရ

တော့မှ ကျွန်တော်သိရတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါသဖြစ်လျက် ဝိုင်ယာလက်စက်ကို ကျောခိုင်းကာ ပဲ့စင်ထက် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

‘အခြေအနေဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်စောဦး’

‘အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူး စီအို၊ နောက်ခံရင် နာရီဝက်တစ်နာရီလောက်ပဲ ခံမယ်၊ စီအို အက်စ်အက်စ်ပို့နိုင်ခဲ့သေးသလား’

ဗိုလ်စောဦးက မျှော်လင့်တကြီး မေးသည်။

‘မေးမနေနဲ့ ဗိုလ်စောဦး၊ အက်စ်အိုအက်စ်လည်း မပို့နိုင်ဘူး၊ ညက Message တစ်စောင်မှ မပို့နိုင်ခဲ့ဘူး၊ စက်လည်းရှော့(တ)ဆာကက် ဖြစ်လို့ ပျက်သွားပြီ၊ ရေစုပ်စက်ပန့် နှိုးလို့ရသလား’

‘မရဘူး စီအို၊ လက်နဲ့စုပ်တဲ့ ချဲလင့်ပန့် (Challenge pump)နဲ့ပဲ စက်ခန်းမှာ စုပ်ထုတ်နေရတယ်၊ စက်ခန်းလည်း ရေတော်တော် ဝင်နေပြီလို့ သတင်းပို့တယ်’

သင်္ဘောဝမ်းခေါင်းတွင်းမှ တောက်လျှောက်စီးဝင်သော ရေသည် သင်္ဘော၏ ပဲ့ဘက် စက်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စပြုပြီဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဦးမှာမူ လုံးဝပြန်မထောင်နိုင်တော့ဘဲ စိုက်နေပေပြီ။ ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်လာသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မော့(စ)ကော့(စ) ကျွန်းများကို မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ညှို့မှိုင်းမှိုင်းအုပ်ဆိုင်းစွာ တွေ့ရသည်။ ၁၅ မိုင်၊ မိုင် ၂၀ မျှသာလျှင် ဝေး၏။ ကျွန်တော့်သင်္ဘောသည် တောင်အစွန်းဆုံး မော့စကော့စ်ကျွန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်တည့်တည့် မိုင် ၂၀ မျှ အကွာ၌ ဒုက္ခတွေ့ကြုံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဗိုလ်စောဦး၊ ပဲ့ပိုင်း အမြောက်ကို ပစ်ဖောက်ဗျာ၊ နောက်ဘက်ကို ဗိုလ်သန်းလွင်ကို ကြည့်ခိုင်း (Distress Signal) အဖောက်ခိုင်း’

ပင်လယ်ပြင်တွင် သင်္ဘောများအန္တရာယ်တွေ့ကြုံခဲ့သော် အကူ

အညီတောင်းခံသည့် နည်းလမ်းများအနက် ပေါက်ကွဲစေတတ်သည့် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာကို အချက်မှန်မှန်ပစ်ဖောက်၍ အကူအညီ တောင်းခံခြင်းမှာ နည်းလမ်းတစ်လမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင် တွင် သင်္ဘောတစ်စင်းမျှ မတွေ့ရသော်လည်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း တစ်ဖက်မှ အသံကြားလိုကြားငြား၊ သင်္ဘောတစ်စင်းတလေ ရှိလိုရှိငြား ပစ်ဖောက် ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ ခဏကြာသော် ပဲဘက်ရှိ ၄၀ မမ ဘိုဖာအမြောက်သံ သည် မြည်ဟည်းလျက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခဏကြာသော် 'ထိုင်း ထိုင်း ထိုင်း ထိုင်း' ဟူ၍ ချက်မှန်ညီစွာ ပစ်ဖောက်လျက်ရှိ၏။ ယမ်း တောင့်တစ်ကပ်ပြီး တစ်ကပ်ထည့်၍ ပစ်ဖောက်နေကြသည်။ ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင် လူနေရန်မဆိုထား၊ သွား၍ပင်မရသည်ကြောင့် သင်္ဘောရှိ လူအားလုံးသည် ပဲ့စင်၏ နောက်ဘက်တစ်ဝိုက်နှင့် ပဲဘက် အမြောက်စင်အနီးတွင်သာ တွယ်ကပ်ခိုကပ်နေကြရသည်။ လေမှာ အတန်ငြိမ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း လှိုင်းလုံးများမှာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ဆင့်ကဲလာနေဆဲဖြစ်သည်။

မိုလ်စောဦး၊ လူတွေအားလုံး အသက်ကယ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားခိုင်း ဗျာ၊ နောက်ပြီး (Abandon Ship)(သင်္ဘောစွန့်ခွာခြင်း) လုပ်ရရင် အသင့် ဖြစ်နေအောင် အသက်ကယ်ဖောင်တွေကို ဖွင့်ထားဗျာ'

မိုလ်စောဦးသည် အသက်ကယ်ဖောင်များဖွင့်ရန် ပဲ့စင်ထက်မှ ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်တွင် အသက်ကယ်လှေ ဟူ၍ မပါရှိချေ။ သင်္ဘောမှာ သေးငယ်သည်ကြောင့် အသက်ကယ်လှေ တင်ရန် နေရာမရှိသည့်အတွက် အသက်ကယ်လှေအစား ရော်ဘာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အသက်ကယ်ဖောင်များကို ထုတ်ပေးထားသည်။ ခရီး သည်တင် လေယာဉ်များတွင် အသုံးပြုသည့် အလိုအလျောက် လေသွင်း ခြင်းပြုနိုင်သည့် ရော်ဘာအသက်ကယ်ဖောင် အမျိုးအစားဖြစ်သည်။

ထိုဖောင်ကို ပတ္တမြားဖြင့် ထုပ်ပိုးထားကာ အရေးကြီးမှ ပင်လယ်တွင်ချ၍ အသုံးပြုရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအသက်ကယ်ဖောင်မျိုး နှစ်ခုပါရှိ၏။

ကျွန်တော်က ပဲ့စင်ထက်မှနေကာ ဗိုလ်စောဦးဖောင်ဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေသည့် ဝဲဘက်ပဲ့ပိုင်း ကုန်းပတ်ဆီကြည့်နေသည်။ သင်္ဘောမှာ နောက် စက်ကိုသာလျှင် ခုတ်မောင်းနိုင်သည်။ ရှေ့သို့မမောင်းရဲ မမောင်းဝံ့။ ရေတိုးသည့် အရှိန်နှင့် ရေလုံတံခါးနှင့် နံရံများပြိုကျမည်ကို စိုးရသည်။ ယခုပင် ရေသည် စက်ခန်းတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်သန်းလွင်မှာ ပဲ့ပိုင်းစက်အမြောက်ဖောက်ခြင်းကို ကြီးကြပ်နေဆဲဖြစ်၏။

သင်္ဘောနှစ်တော့မည်မှာ သေချာသည်။ အချိန်ပိုင်းမျှသာလျှင် ကျန်တော့သည်။ ကျွန်တော်ကြံရွယ်သည်မှာ အသက်ကယ်ဖောင်နှစ်စင်းကို ဝဲဘက်တွင်တစ်စင်း၊ ယာဘက်တွင် တစ်စင်း အဆင်သင့်ဖွင့်ထားလျက် လူအများကမူ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သင်္ဘောပေါ်တွင်နေကြရန် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ဟူသည်မှာ မပြောနိုင်။ ထို့အတူ သင်္ဘောနှစ်ခြင်းဟူသည်မှာလည်း အတပ်မပြောနိုင်။ ပင်လယ်ပြင်သည် တစ်ခဏတွင်းလှိုင်းလေငြိမ်သက်သွားလျှင်လည်း သွားနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောကို မနစ်မြုပ်စေရန် ပြုကောင်းပြုနိုင်မည်။ ထို့ပြင် သင်္ဘောသည် လုံးဝစုံးစုံးမြုပ်သော်မှ မြုပ်မည်။ သင်္ဘောတစ်နေရာတွင် လေခိုနေခြင်းကြောင့် ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ ရေပေါ်တွင် တစ်ပိုင်းပေါ်၍ မျောနေတတ်သည့် သင်္ဘောများအကြောင်းကို ကျွန်တော် ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ဖောင်ပေါ်တွင်နေကြကာ ဖောင်နှစ်စင်းကို သင်္ဘောနှင့် တွဲချည်ထားခြင်းအားဖြင့် အခြားသင်္ဘောများက မြင်နိုင်ခွင့်၊ အသက်ရှင်ခွင့် ပိုများမည်။ ထိုအကြံနှင့် ဖောင်တစ်စင်းကို ကျွန်တော်က ဝဲဘက်ပဲ့ပိုင်းတွင် စမ်းသပ်အဖွင့်ခိုင်း

ခြင်းဖြစ်သည်။ ‘စမ်းသပ်အဖွင့်ခိုင်း’ ဟု ဆိုခြင်းမှာ ဤအသက်ကယ်ဖောင်မျိုးကို ယခင်ကကျွန်တော် အသုံးမပြုခဲ့ဖူးသည်သာမက မြင်ပင်မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။

ကျွန်တော်သာမဟုတ်၊ ဗိုလ်စောဦးလည်း ဖွင့်၍မကြည့်ဖူးပေ။ သူသည် အသက်ကယ်ဖောင်ဖွင့်သည့် အညွှန်းကို ဖောင်ရစ်ပတ်ထုပ်ထားသည့် ပတ္တူစပေါ်တွင် ဖတ်ရှုပြီးနောက် ဖောင်ကြိုးစသေးသေးတစ်ချောင်းကိုယူကာ သင်္ဘောလက်ရန်းတိုင်တွင် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အနီးတွင်ရှိသော ရဲဘော်များ၏ အကူအညီဖြင့် ဖောင်ထုပ်ကိုမကာ ပင်လယ်တွင်းသို့ပစ်ချလိုက်တော့၏။

‘ဖုန်း’ ခနဲ အသံမြည်ပြီးသည့်နောက်တွင် ‘ရှူး’ ဟူသော အသံရှည်ကြီး တစ်မိနစ်ခန့် မြည်သံကြားရပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် လိမ္မော်ရောင်ရှိသည့် ရော်ဘာဖောင်တစ်ခုသည် ပင်လယ်ပြင်ထက်တွင် မျက်လှည့်ပြလိုက်သည့်အလား ပွင့်ကာထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ လိမ္မော်ရင့်ရင့်အရောင် အသက်ကယ်ဖောင် ဝိုင်းဝိုင်းကလေးသည် အပြာရောင်ရှိသည့် ပင်လယ်ပြင်၏ ဒေါမာန်ထနေသော လှိုင်းလုံးများကြားတွင် ကိုယ်ဖော့ဝပ်စင်းနေသည့် ငှက်တစ်ကောင်ပမာ ပေါ့ပါးစွာ မြူးထူးကစားနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်စောဦးတို့ ရပ်ကြည့်နေကြစဉ် အခိုက်တွင်ပင် ဖောင်ဖွင့်ရာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသည့် ရဲဘော်များသည် ဖောင်တွင်းသို့ ခုန်ချသူက ခုန်ချ၍ ခိုင်ဗင်ထိုးချသူက ထိုးချကြတော့သည်။ ပဲ့အိမ်တွင်းမှ ကြည့်နေသည့် ရဲဘော်တချို့က ပြေးထွက်လာကြသည်တွင် ကျွန်တော်က ပဲ့စင်ထက်မှနေ၍...

‘ဟေ့ကောင်တွေ လာကြ၊ မပြေးကြနဲ့၊ မဆင်းကြနဲ့’ ဟု လှမ်းအော်သည်။ အသံမဆုံးမီပင် သုံးလေးဦး ခုန်ချပြီးနှင့်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

‘ဗိုလ်စောဦး၊ ဘယ်သူမှမဆင်းစေနဲ့၊ ဟေ့... မင်းတို့ကို ဘယ်သူက

Abandon Ship အမိန့်ပေးလို့ဆင်းတာလဲ၊ ငါက ဖောင်ဖွင့်ကြည့်ခိုင်း တာပဲရှိသေးတယ်'

ကျွန်တော်က သင်္ဘောစွန့်ခွာရန် အမိန့်မပေးပါဘဲလျက် သင်္ဘော ပေါ်မှ မဆင်းကြရသည်ကို သူတို့သိရှိကြပြီးသားဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ့်ခြေထောက်အောက်တွင် ရှိနေသည်က နစ်မြုပ်နေသည့်ရေယာဉ် တစ်စင်း၏ ကုန်းပတ်။ ပင်လယ်တွင် မြင်ရသည်က ရေယာဉ်ထက်ပို၍ စိတ်ချရမည်ထင်သော အသက်ကယ်ဖောင်တစ်ခု။ သူတို့၏ အသက်ရှင် နေထိုင်လိုမှုအသိသည် စည်းကမ်းကို မေ့လျော့သွားစေခဲ့သည်။ ကြောက် စိတ်က လွှမ်းမိုးနေသည်။

'ဟေ့ကောင်တွေ ပြန်တက်လာခဲ့ကြ၊ ဗိုလ်စောဦး သူတို့ကို သင်္ဘော ပေါ်ပြန်တက်ခိုင်း'

ကျွန်တော်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို ဗိုလ်စောဦးအား ခိုင်းမိလျက် သား ဖြစ်နေတော့၏။ လှိုင်းလုံးများက အသက်ကယ် ဖောင်ကလေးကို ငှက်မွေးပမာ၊ ဖော့ပမာ ဆော့ကစားနေတော့၏။ ဖောင်သည် သင်္ဘော၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိနေခိုက် လှိုင်းတစ်လုံးက ပင့်တင်လိုက်သည်နှင့် သင်္ဘောကုန်းပတ်ထက် မြင့်စွာသော လှိုင်းထိပ်ဖျားသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ရောက်သွားသည်။ လှိုင်းထိပ်ဖျားတွင် ခေတ္တမျှတန့်နေခိုက် ကြည့်လိုက် ရာ ဖောင်တွင်းရှိ ရဲဘော်တစ်စု၏ မျက်နှာကို ခေတ္တမျှမြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရသည်နှင့် မှတ်မိလိုက်သည့် မျက်နှာတစ်ခုမှာ တစ် လျှောက်လုံး လှိုင်းမူးနေ၍ အလုပ်တာဝန်ကိုပင် မထမ်းဆောင်နိုင်သည့် ခင်မောင်လတ်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူသည် စောစောက ပဲ့အိမ်တွင်း မှ ထွက်ပြေးခုန်ဆင်းသွားသူများအနက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျန်ရှိ သည့် ရဲဘော်များသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့်သာ သတိလစ်ဟင်းကြ မည် ဖြစ်သော်လည်း တာဝန်ရှိသည့်စစ်ရေယာဉ်မှူးက မည်သူမျှမဆင်း

ကြရန် တိကျသောအမိန့်ကို ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ဆက် ဆင်းရန် မကြိုးစားကြတော့ပေ။ သူတို့စိတ်တွင် အမိန့်နှင့် တာဝန် ဝတ္တရားကို ချက်ချင်းသတိရကြစေသည်။

ဖောင်နှင့် သင်္ဘောလက်ရန်းတိုင်ကို တွဲချည်ထားသည့် ကြိုးမှာ ၁၀ ကိုက် ၁၅ ကိုက်မျှရှိသည်။ အသက်ကယ်ဖောင်သည် ကြိုး၏ အဆုံးတွင် လှိုင်းထိပ်တက်လိုက် လှိုင်းကြားဆင်းလိုက်နှင့် ရှိနေရာ ဖောင်ပေါ်ရှိ ရဲဘော်များမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သင်္ဘောပေါ် ပြန် တက်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြတော့။ မထူနိုင်မထနိုင် ရှိကြသည်။ လူကို ခန့်မှန်း ရေတွက်ကြည့်ရာတွင် အရာရှိတစ်ဦးမျှ မပါသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရ သည်။ အရာရှိမဆိုထား တပ်ကြပ်တစ်ဦးမျှပင် မပါရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူတို့ပြန်တက်၍ မရတော့သည့်အတူ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် သင်္ဘောကို လည်း စွန့်ခွာရမည့်အတူ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မဆိုင်းတော့ဘဲ သူတို့ ဖောင်ပေါ်သို့ အရာရှိနှင့် အကြပ်တစ်ဦးအပြင် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးကို ဖောင်ပေါ်တင်ပေးရန် စီစဉ်ရတော့သည်။

‘ကဲ့ ဗိုလ်ကြီးစောဦး၊ ခင်ဗျားလည်း အဲဒီဖောင်ပေါ် ဆင်းပေတော့၊ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခုထပ်ဖွင့်ပြီး သင်္ဘောယာဘက်မှာ ချည်ထားမယ်၊ သင်္ဘောနစ်ရင် ဖောင်နှစ်စင်းလုံး တွဲချည်ထား၊ တပ်ကြပ်မောင်အေးကို လည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူခေါ်သွား၊ တပ်ကြပ်ကြီး ခင်မောင်ဝင်းလည်း ဆင်း၊ ဪ... နေဦး၊ နေဦး Log Book (ကုန်းပတ်နေ့စဉ် မှတ်တမ်း စာအုပ်) မှာ သင်္ဘောစွန့်ခွာကြောင်း ရေးထည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်ပြီး Chart (ရေကြောင်းသုံးမြေပုံ)ကိုလည်း ခင်ဗျားပဲယူသွားပေတော့’

ကျွန်တော်သည် ကပျာကသီနှင့် သင်္ဘောနစ်မြုပ်သည့် နေရာကို Chart ပေါ်တွင် ရေးမှတ်လိုက်ပြီး Log Book တွင် ရေးထည့်ကာ စစ်ရေယာဉ်မှူး၏ လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်သည်။ အကယ်၍ ဗိုလ်စောဦး

တစ်ယောက် ရှင်ကျန်နေခဲ့လျှင် သူ့အတွက် တာဝန်မရှိစေရန်အတွက် ကျွန်တော့်အမိန့်နှင့် သင်္ဘောစွန့်ခွာကြောင်း သူ့တွင် သက်သေခံ အထောက်အထား ရှိစေရန်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် စက်ခန်းတွင်းမှ တပ်ကြပ်အောင်မြင့် ထွက်လာကာ

‘စီအို၊ စက်မကြီးတွေ ရေဝင်ပြီးရပ်သွားပြီ’ ဟု သတင်းပို့သည်။

တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ သည် ရေပေါ်တွင် ရှိသေးသော်လည်း အသက်မရှိပြီ။ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိပြီ။ နောက်ဆုံးအချိန်သည် မကြာ မတင်တွင် မလွဲမသွေဆိုက်ရောက်တော့မည် ဖြစ်သတည်း။

‘အေး... စက်ခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ရဲဘော်တွေ အကုန်အပေါ်တက်ခိုင်း၊ ကိုင်း... ဗိုလ်စောဦး ဆင်းပေတော့’

ဗိုလ်စောဦး မဆင်းမီတွင် ကျွန်တော်က သင်္ဘောနှင့်အသက်ကယ် ဖောင် နီးကပ်လာခိုက် မှတ်တမ်းစာအုပ်နှင့် မြေပုံကို ဖောင်အတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ဖောင်ပေါ်ရှိ ရဲဘော်များက ဖမ်းယူကြ၏။ ဗိုလ်စောဦး သည် သူနှင့်အတူခေါ်သွားရမည့် တပ်ကြပ်မောင်အေးဘက်သို့ လှည့် ကာ...

‘ကဲ မောင်အေး၊ မင်းအရင်ဆင်း’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မောင်အေးသည် ခုန်ဆင်းမည့် ဟန်ပြင်နေစဉ်တွင်ပင် လှိုင်းတစ် လုံးက ဆောင့်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖောင်သည် သင်္ဘောရှိရာမှ အဆေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကာ ဖောင်နှင့် သင်္ဘောလက်ရန်းတိုင် ချည်ထားသည့် ကြိုး များ ထောက်ခနဲ ပြတ်ထွက်သွားတော့သည်။ ကြိုးပြတ်ထွက်သွားသည် ကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်က...

‘ဟေ့ သင်္ဘောက ကြိုးတစ်ချောင်း ဖောင်ဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်’ ဟု ကပျာကသိပြောသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောကပ်လျှင် ချည်သည့် တစ်လက်မခွဲပတ်လည်ရှိသော မနီလာကြိုးကြီးကိုပင်

တပ်ကြပ်/စက် အောင်မြင်က ကောက်ကာငင်ကာ ဖောင်ဆီသို့ ပစ်ပေး
လိုက်သည်။ ပထမ တစ်ချိပ်စရာတွင် ကြိုးသည် ဖောင်ဆီသို့မရောက်။
ကြိုးစကို ပြန်သိမ်းပြီး ဒုတိယတစ်ချိပ်ထပ်ပစ်သည်တွင် ကြိုးစသည်
ဖောင်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကျသည်။ ဖောင်ပေါ်ရှိ ရဲဆော်တချို့က ကြိုးစ
ကို ဖမ်းယူထားသည်။

‘ဟေ့... မင်းတို့ဆီက ကြိုးစကို မြဲမြဲကိုင်ထား၊ တို့ ဒီက ဆွဲယူမယ်’

‘ဗိုလ်စောဦးက အော်ပြောကာ ကြိုးကို ဝိုင်းဆွဲကြသည်။ အသက်
ကယ်ဖောင်သည် ကြိုးတစ်ဖက်မှ တဖြည်းဖြည်းပါလာသည်။ လှိုင်းများ
ကလည်း သောင်းကျန်းမြဲ သောင်းကျန်းနေသည်။ ထိုစဉ်တွင်

‘ဟာ... ကြိုးစ လွတ်ထွက်သွားပြီဟေ့’

ဟု အလန့်တကြားအော်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ကြိုးစသည်
ကျွန်တော်တို့၏ ဆွဲနေသူများဘက်မှ မလွတ်။ အသက်ကယ်ဖောင်ပေါ်
တွင် ကိုင်ထားသည့်ဘက်မှ လွတ်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့... ပြန်ပစ်... ပြန်ပစ်’

ကြိုးစကို ပြန်သိမ်းပြီး ထပ်မံ၍ ကြိုးပစ်ပေးရန် ကြိုးစားကြသည်။
သို့သော် လှိုင်းကြောင့် ဖောင်သည်ပစ်၍ မမိနိုင်တော့သည့် အကွာအဝေး
သို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ချိ ထပ်ပစ်သော်လည်း မမိတော့။
လက်လျှော့ကြရသည်။ လိမ္မော်ရင့်ရောင် အသက်ကယ်ဖောင်မှာ လှိုင်း
လုံးကြီးများ ထက်တက်လာသောအခါ မြင်ရလိုက်၊ လှိုင်းကြားရောက်
သွားသောအခါ မမြင်ရလိုက်နှင့် ပေါ်ချည်ပျောက်ချည် ဖြစ်နေသည်။
တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ မှာ သူ့နောက်သို့လိုက်ဆယ်ရန် စက်အင်အား
လုံးဝမရှိတော့။ အကူအညီမဲ့သူကို မလှုပ်ရှားနိုင်သူက လက်ပိုက်ကြည့်
နေရတော့၏။ တပ်ကြပ်မောင်အေးနှင့် ဗိုလ်စောဦးတို့မှာလည်း ဖောင်
တွင်းသို့ မဆင်းနိုင်ခဲ့ကြ။ ၎င်းဖောင်ထက်တွင် အကြပ်၊ အရာရှိဟူ၍

တစ်ယောက်မျှ ပါမသွား။ ဖောင်ငယ်သည် ကျွန်တော်တို့ကြည့်ဆဲ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းတွင်ပင် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တော့သည်။ နောက်ထပ်လည်း အဆိုပါ အသက်ကယ်ဖောင်သော်လည်းကောင်း၊ ဖောင်ပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားခဲ့ကြသည့် လူများကိုသော်လည်းကောင်း မည်သူမျှ မတွေ့ကြတော့ပေ။

ပထမဖောင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်ကို ပူဆွေးနေရန်၊ ဝမ်းနည်းနေရန်အတွက် ကျွန်တော့်တွင် လုံးဝအချိန်မရှိခဲ့ချေ။ ပဲပိုင်းမှ အမြောက်သည်လည်း ဆက်လက်၍ ပစ်မရတော့ခြင်းကြောင့် ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်ရသည်။ တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃ သည် သူ၏ အသက်ဖြစ်သော စက်သံ၊ သူ၏အသက်ကို ကယ်ပါရန် အကူအညီတောင်းခံသည့် အမြောက်သံများ လုံးဝဆိတ်သုဉ်းသွားတော့သည်။ ဦးပိုင်းသည် ရေအောက်တွင် လုံးဝစိုက်ဝင်နေပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပဲပိုင်းမှာ ဒီဂရီ ၃၀ မျှ ထောင်ကာ ရေပေါ်တွင်ပေါ်နေသည်။ ဤအနေအထားတွင် ရေယက်ပန်ကာနှစ်လုံးသည်လည်း ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်နေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

‘ကဲ... ဗိုလ်စောဦး၊ ကျန်တဲ့ဖောင်ကို ဖွင့်ပေးတော့၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ပျဉ်ချပ်၊ သောက်ရေပုလင်းတို့ကိုလည်း ရသမျှယူပြီး ခင်ဗျားဆင်းနှင့်ပေးတော့၊ အခု Abandon Ship အမိန့်ကို ပေးပြီ’ ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ပဲ့စင်အောက်တည့်တည့်ရှိ အရာရှိ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဆင်းသွားသည်။

ဗိုလ်ကြီးစောဦးနှင့် ဗိုလ်သန်းလွင်တို့ ကြီးကြပ်၍ဖောင်ဖွင့်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

‘ပဲ့စင်ထက်က Compass (သံလိုက်အိမ်မြှောင်) ကိုဖြုတ်ယူခဲ့ဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်ကပြောပြီး အောက်သို့ဆင်းလိုက်၏။ အခန်းတွင်းဝယ်

ရေသည် ရင်ဆို့တိုင်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့ခြင်းမှာ မီးခံ
သေတ္တာတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်ရန်ဖြစ်သည်။

လည်ပင်းတွင် ကြိုးနှင့်ချိတ်ဆွဲထားသည့် မီးခံသေတ္တာသေ့ကို
ယူကာ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်၏။ မီးခံသေတ္တာတွင်းဝယ် တပ်ဆောင်
ငွေကျပ် ၄၅၉၀ ကျော်နှင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများပေးလိုက်ငွေ ကျပ်
၆၀၀ ရှိသည်။ ထိုငွေများကို ကျွန်တော်၏ ဂျာကင်အင်္ကျီတွင်း ထည့်
လိုက်သည်။ တပ်မှထုတ်ပေးထားသည့် ဒသမ ၄၅ ခြောက်လုံးပြူး
နှစ်လက်ကို ကျွန်တော့်ခါးတွင် ထိုးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်ခိုက် တစ်စုံတစ်ရာ
က ကျွန်တော့်ကျောကို ပုတ်လိုက်သည့်နှယ် ခံစားရခြင်းကြောင့် နောက်
သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အခန်းထောင့်မှ ရေခဲသေတ္တာကြီးမှာ
အောက်ခြေမှကြွေကာ ရေပေါ်တွင် ပေါလောမျောနေရာမှ ကျွန်တော့်
နောက်ကျောကို ဝင်တိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်စိတ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားစွာပေါ်လာသည်။
ဤသင်္ဘော၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရပိုင်သင်္ဘော၊ တန်ဖိုးရှိလှသည့် စက်ကြီး
များ၊ စက်အမြောက်ကြီးများ၊ လက်နက်ငယ်များမှာ သိန်းသုံးလေးဆယ်
မက တန်သည်။ ဤမျှတန်ဖိုးကြီးမားသည့် ပစ္စည်းများကို အဆုံးခံ
လိုက်ရပြီးခါမှ ကျွန်တော်သည် အဘယ်ကြောင့် ဘာမဟုတ်သည့်
ငွေကလေး ငါးထောင်ကျော်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးနှစ်လက်ကို မက်နေရပါ
သေးသနည်း။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားတော့
သည်။ ငွေများကိုလည်း မီးခံသေတ္တာတွင်း ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ခြောက်
လုံးပြူးနှစ်လက်ကိုလည်း မီးခံသေတ္တာတွင်း ပစ်သွင်းလိုက်ပြီး မီးခံ
သေတ္တာကို သေ့ပြန်ခတ်ထားခဲ့ကာ လာရင်းကိစ္စ မပြီးမြောက်ဘဲ ကုန်း
ပတ်ထက် ပြန်တက်လာခဲ့တော့သည်။ ကုန်းပတ်ထက် ရောက်သည်ဆို
လျှင်ပင် မီးခံသေတ္တာသေ့ကို ပင်လယ်တွင်း ပစ်ချလိုက်မိတော့သည်။